

ĐẠI ĐẠO TAM KỶ PHỔ ĐỘ
TÒA THÁNH TÂY NINH

LỜI VÀNG TIẾNG NGỌC

QUYỂN IV
QUANG MINH

BẢN NĂM ẤT-SỬU (1986)

Ebook được làm theo ẤN-BẢN phổ biến trên Website của **DAOCAODAI.INFO**. Mọi góp ý, đề nghị bổ túc, sửa đổi những sơ sót, có thể có, xin vui lòng gửi điện thư vào địa chỉ: *tamnguyen351@live.com*

Thành thật tri ơn **QUANG MINH, BAN PHỤ TRÁCH PHỔ BIẾN KINH SÁCH WEBSITE DAOCAODAI.INFO** đã bỏ nhiều tâm-huyết và công sức trong việc sưu tập, biên khảo, đánh máy, in ấn hay phổ biến trên Website ngõ hầu **GIAO-LÝ ĐẠI-ĐẠO** được phổ truyền rộng rãi, lưu lại di-sản tinh-thần vô-giá cho thế-hệ hiện tại và nhiều thế-hệ tiếp nối mai sau.

California, 26/08/2013

Tâm Nguyên

LỜI VÀNG TIẾNG NGỌC

QUYỂN IV
QUANG MINH

MỤC LỤC

❖ LỜI VÀNG TIẾNG NGỌC–Quyển IV.....	17
▪ LỜI TỰA	19
1. Đức Hộ Pháp nhân lễ Tiểu Tường của Ông Phối Sư Ngọc Trọng Thanh năm 1945 có bài thi diếu: ..	21
2. Đức Quyền Giáo Tông giảng cơ, Ngày 21-2-Ất Dậu (3-4-1945) có đoạn:.....	21
3. Ông Nguyễn Thế Truyền nhà Cách Mạng Việt Nam bị đày Madagasca gọi thi mừng Đức Hộ Pháp hồi loan:	22
4. Đức Hộ Pháp thuyết tại Cửu Long Đài, hồi 8 giờ chiều ngày 15-8 Tân Mão (1951)	22
5. Lời Bà Phối Sư Hương Nhiều nói trong buổi bế mạc Đại Hội Phước Thiện năm 1965:.....	23
6. Thánh Ngôn Đức Chí Tôn cho ông Nghĩa, năm 1926.....	23
7. Thánh Giáo Ngài Khai Đạo, ngày 20-2-Bính Thìn (1976)	24
8. Ngài Đầu Sư Thượng Sáng Thanh có kết luận trong lễ khánh thành Thuyền Bát Nhã Đệ Nhị Phận Đạo, ngày 10-10-Giáp Thìn (13-11-1964): ..	24
9. Đức Quyền Giáo Tông, giảng cơ ngày 3-2-Đinh Hợi (1947):.....	24
10. Ông Dương Bá Trạc giảng cơ ngày 27-8-1947....	25
11. Đức Hộ Pháp thuyết ngày 9-4-Kỷ Sửu (1949), Bí Pháp trang 3,	25
12. Đức Quyền Giáo Tông giảng cơ ngày 4-7 Ất Dậu (11-8-1945).....	26

-
- 13.** Thánh Giáo Đức Chí Tôn ngày 9-5 Ất Mùi (26-6-1955).....26
- 14.** Đức Chúa Jesus nói trong Kinh Thánh:.....27
- 15.** Bà Hạnh Nguơn giảng cơ ngày 10-7-Giáp Tuất (1934)27
- 16.** Ngài Ngọc Đầu Sư Ngọc Nhuận Thanh đã tuyên dương công nghiệp Ngài Thượng Đầu Sư Thượng Sáng Thanh ngày 11-1-Canh Thân (1980) có đoạn:28
- 17.** Thơ của Đạo Fuji (Nhật Bản) do ông Tamamitsu Fujiuomiyo viết cho Ngài Hiến Pháp 14-3-1973: ..28
- 18.** Ngài Tiếp Pháp viết trong Đại Đạo Nguyệt San ra ngày 20-12-1963 trang 21 có đoạn: Cái Biết có ích gì?29
- 19.** Đức Hộ Pháp đọc văn Tế nonh Tiểu Tường Đức Quyền Giáo Tông:.....29
- 20.** Đức Thượng Sanh giảng về chữ Nhân:.....30
- 21.** Bà Nữ Chánh Phối Sư Hương Nhiều nói trong lễ bế mạc Đại Hội Phước Thiện năm 1965. 31
- 22.** Đức Chí Tôn cho ông Ngọc, năm 1926:..... 31
- 23.** Ông Thánh Hiến giảng cơ ngày 20-2-Bính Thìn (1976) 31
- 24.** Ngài Đầu Sư Thượng Sáng Thanh nói trong lễ khánh thành Thuyền Bát Nhã Đệ Nhị Phận Đạo, ngày 10-10-Giáp Thìn (13-11-1964):..... 31
- 25.** Đức Hộ Pháp thuyết ngày 9-4 Kỷ Sửu (1949) (Bí Pháp trang 5) 32
- 26.** Tinh Thần Lễ Nhạc, (Trích trang Thông Tin số 7 ngày 24-6-1970, trang 16)..... 32

-
- 27.** Ngài Đâu Sư Thái Bộ Thanh nói trong lễ thanh minh tại Cục Lạc Thổ ngày 10-3-Canh Tuất..... 33
- 28.** Ngài Đâu Sư Thái Bộ Thanh phủ dụ trong buổi khai mạc “Giờ phóng thanh giáo lý nơi Long Hoa Thị”, ngày 15-2 Canh Tuất (1970): 33
- 29.** Bà Lục Nương giảng cơ đêm rằm tháng 8 Ất Sửu (1-9-1928) yêu cầu làm thơ theo lối liên ngâm, cứ mỗi người hai câu: 34
- 30.** Đức Hộ Pháp thuyết đêm 1-12 (Giáp Ngọ) 1954: 35
- 31.** Đức Cao Thượng Phẩm giảng cơ ngày 1-3 Mậu Tý (9 Auril 1948):..... 35
- 32.** Đức Hộ Pháp trả lời câu hỏi của Trung Úy Ngọc Lâu ngày 8-6-1951 về ý nghĩa chợ Long Hoa: 36
- 33.** Đức Chí Tôn cho ông Oai, năm 1926: 36
- 34.** Ngài Khai Đạo giảng cơ ngày 20-2 Bính Thìn (1976):..... 36
- 35.** Bà Phối Sư Hương Nhiêu, Chương Quân Nữ Phái Phước Thiện nói trong lễ bế mạc Đại Hội Phước Thiện năm Ất Tỵ (1965)..... 37
- 36.** Phối Thánh Dương Bá Trạc giảng cơ ngày.....1947 37
- 37.** Đức Hộ Pháp thuyết Đạo ngày 13-4 Kỷ Sửu (1947) (Bí Pháp trang 5) 38
- 38.** Đức Chúa Jesus nói trong Kinh Thánh:..... 38
- 39.** Ngài Đâu Sư Thượng Sáng Thanh nói trong lễ kỷ niệm Giỗ Hùng Vương ngày 10-3-Giáp Dần (1974)..... 38
- 40.** Đức Thượng Sanh ban huấn từ trong buổi cứu trợ việt kiều hồi hương tại ấp Ninh Lợi ngày
-

18-6-1970:.....	39
41. Thông Tin số 8 ra ngày 12-7-1970, trang 9 có luận sự vi diệu của Nhạc:.....	39
42. Đức Hộ Pháp lưu vong tại Kiếm Biên năm 1956 có ước vọng tỏ cho người hầu cận:.....	40
43. Đức Vô Danh giảng cơ ngày 13-8 Kỷ Sửu (4-10- 1945).....	40
44. Đức Chí Tôn cho Bà Sơn, năm 1926.....	41
45. Ngài Đầu Sư Thượng Sáng Thanh chúc tết Tân Hợi (1971):.....	41
46. Đức Hộ Pháp giải ý nghĩa lá cờ Quân Đội Cao Đài:.....	41
47. Đức Cao Thượng Phẩm giảng cơ ngày 24-8-1933 có đoạn:.....	42
48. Đức Chí Tôn giảng tại Chợ Lớn ngày 28-9-1928 (Mậu Thìn).....	42
49. Đức Tiêu Diêu Đạo Sĩ giảng cơ ngày 1-6 Mậu Thìn (1928):.....	43
50. Đức Nhân Âm Đạo Trưởng giảng dạy năm Mậu Thìn (1928):.....	43
51. Đức Thanh Tâm giảng cơ ngày 23-4-1928 giải thích 4 câu thi của Đức Thích Ca:.....	43
52. Đức Chơn Cực Lão Sư giảng cơ dạy ngày 18-7- 1928 (Tây Ninh quyển II trang 57)......	44
53. Đức Chí Tôn cho Bà Lang, năm 1926:.....	45
54. Đức Hộ Pháp thuyết ngày 13-4 Kỷ Sửu (1949) (Bí Pháp trang 7):.....	45
55. Đức Chí Tôn dạy ngày 23-3 Canh Ngọ (1930) (TN-quyển II trang 73).....	45

-
- 56.** Đức Lý Giáo Tông dạy ngày 24-12-1930 (Canh Ngọ) (TN-quyển II trang 78).....46
- 57.** Đức Quan Thánh Đế Quân dạy ngày 12-5 Canh Ngũ (1930) (TN-quyển II trang 74).....46
- 58.** Đức Quan Âm dạy ngày 21-3-Quý Dậu.....47
- 59.** Đức Nguyệt Tâm Chơn Nhơn, giảng tại Kiềm Biên ngày 3-4-Quý Dậu (26 Mai 1933):47
- 60.** Đức Hộ Pháp thuyết Đạo ngày 13-4 Kỷ Sửu (1949) (Bí Pháp trang 8)48
- 61.** Đức Quyền Giáo Tông giảng cơ ngày 14-11-1958 cho bài thi như sau:48
- 62.** Đức Chí Tôn cho Thánh Giáo ngày 8-1-Nhâm Thân (1932) sau khi quả Càn Khôn bị cháy chỉ còn lại Thiên Nhân và vài ngôi sao:.....49
- 63.** Đức Lý Giáo Tông dạy ngày 1-8-1931 (Tân Mùi): 49
- 64.** Bát Nương giải thích về Âm Quang ngày... tháng 10-1932 (TN Quyển II trang 83)49
- 65.** Bát Nương dạy ngày 12-2-1933 (29-12-Quý Dậu) 50
- 66.** Đức Thái Thượng Đạo Tổ giảng ngày 15-7 Giáp Tuất (1934)(TN Quyển II trang 92) 50
- 67.** Đức Thượng Sanh đọc diễn văn tiếp Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu ngày 8-1 Tân Hợi (3-2-1971): 51
- 68.** Đức Hộ Pháp ngô cùng thanh niên Nam Nữ:.... 51
- 69.** Ngài Hiến Đạo (Lạc Nhân) có viết trong Thông Tin số 25 ra ngày 5-4-1971 trang 10..... 52
- 70.** Bà C. P. S Lâm Hương Thanh thuyết Đạo tại Thánh Thất Mỹ Ngái (Sa đéc) 52
- 71.** Đức Quyền Giáo Tông nói trong Luận Đạo Chơn
-

- Ngôn, trang 27, chương thứ 7, kết cáo dâng lên Đức Lý Giáo Tông. Ngày rằm tháng chạp Nhâm Thân (10-1-1933): 53
- 72.** Đức Hộ Pháp thuyết Đạo ngày 13-4 Kỷ Sửu (1949) (Bí Pháp trang 8):..... 53
- 73.** Đức Chí Tôn dạy hồi mới khai Đạo: 54
- 74.** Đức Thượng Sanh nói trong Bản Tuyên Dương Công Nghiệp Bà Nữ Đầu Sư Hương Hiếu năm 1971: 54
- 75.** Ngài Bảo Thế nói trong Hội Nghị Tokyo ngày 19-7-1955 bàn về Tôn Giáo Quốc Tế..... 55
- 76.** Đức Hộ Pháp thuyết ngày 5-7 Mậu Tý (1948)..... 55
- 77.** Ngài Hiến Đạo nói trong lễ đặt viên đá đầu tiên sở Bảo Cô Viện..... 56
- 78.** Đức Phật Mẫu giảng dạy đêm 15-8 Kỷ Sửu (1949): 56
- 79.** Đức Quyền Giáo Tông nói trong Phương Châm Hành Đạo. 56
- 80.** Đức Hộ Pháp thuyết Đạo ngày 13-10-Giáp Ngọ (1954) tại tháp Đức Quyền Giáo Tông: 57
- 81.** Đức Hộ Pháp thuyết, ngày 12-5-Kỷ Sửu (1949) (Bí Pháp trang 9):..... 57
- 82.** Bà Lục Nương giảng cơ ngày 15-8-Ất Sửu (1-9-1925)..... 58
- 83.** Đức Chí Tôn dạy ngày 17-9-1927 (Trích Thánh Ngôn quyển II trang 40): 58
- 84.** Đức Thái Thượng Đạo Tổ giảng ngày 15-7 Giáp Tuất (1934) TN-II trang 92:..... 59
- 85.** Ngài Hiến Đạo viết nơi Thông Tin số 25 trang 10:59

-
- 86.** Đức Hộ Pháp thuyết ngày 29-5 Kỷ Sửu (1945)
(Bí Páp trang 21):60
- 87.** Bà Lâm Hương Thanh luận chữ Đạo tại Thánh
Thất Mỹ Ngãi (Sa Đéc):60
- 88.** Đức Thượng Sanh viết nơi báo Duy Tân “Tâm
Chơn Lý” số ra ngày 25.... 1968, trang 2:..... 61
- 89.** Thánh Giáo Đức Khổng Tử: 61
- 90.** Đức Hộ Pháp thuyết ngày 28-1-Giáp Ngọ (1954)
trong dịp di tiến Ngài Trần Khai Pháp:..... 61
- 91.** Ngài Bảo Thế đọc diễn văn nơi hội nghị Tôn Giáo
thế giới tại Tokyo ngày 19-7-1955: 62
- 92.** Bà Nữ Phối Sư Hương Lự tâm sự với Bà Nữ Đầu
Sư Hương Hiếu năm 1972:..... 62
- 93.** Ngài Cao Tiếp Đạo viết trong Pháp Chánh
Truyền bằng Pháp ngữ:..... 63
- 94.** Đức Hộ Pháp nói trong bức thư xuân Bính Thân
ngày 21 tháng chạp năm Bính Thân (22-1-1957):.. 63
- 95.** Ngài Khai Đạo nói trong lễ tấn phong 38 vị Luật
Sự ngày 29-11 Nhâm Tý (1973):..... 64
- 96.** Ngài Tiếp Đạo thuyết Đạo tại Đền Thánh đêm
rằm tháng chạp năm Đinh Hợi (1947):..... 64
- 97.** Đức Hộ Pháp cảm đề năm 1935: 65
- 98.** Đức Chí Tôn dạy ngày 1-10 Đinh Mão (1927)
(Trích Thánh Ngôn quyển II trang 41): 65
- 99.** Ngài Hiến Đạo viết trong Thông Tin số 25 trang
10..... 66
- 100.** Đức Thượng Sanh viết trong báo Duy Tân ra
ngày 25....1948 trang 2, mục Tâm Chơn Lý:..... 66
- 101.** Thánh Giáo Đức Lý Giáo Tông:..... 67
-

-
- 102.** Đức Hộ Pháp thuyết ngày 28-1 Giáp Ngọ (1954):
.....67
- 103.** Ngài Bảo Thế nói trong Hội Nghị Tân Giáo
Quốc Tế tại Tokyo ngày 19 Juillet 1955:68
- 104.** Bà Bát Nương dạy về tài đức như sau:.....68
- 105.** Ngài Cao Tiếp Đạo trong thơ viết cho Giáo Sư
Thượng Bấy Thanh ngày 28-11 Kỷ Sửu (8-1-1940):
.....68
- 106.** Ngài Cao Tiếp Đạo thuyết tại Đền Thánh đêm
rằm tháng giêng năm Đinh Hợi (1947):69
- 107.** Đức Hộ Pháp thuyết, ngày 29-9 Kỷ Sửu (1949)
(Bí Pháp trang 33):.....69
- 108.** Đức Chí Tôn giảng ngày 20-10-1927 (Trích
Thánh Ngôn quyển II trang 43)70
- 109.** Ngài Hiến Đạo viết trong Thông Tin số 25 trang
10:.....70
- 110.** Đức Hộ Pháp thuyết ngày 28-1 Giáp Ngọ (1954):
.....71
- 111.** Ngài Bảo Thế nói trong Hội Nghị Tân Giáo
Quốc Tế tại Tokyo ngày 19 Juillet 1955.71
- 112.** Đức Hộ Pháp nói ngày 10-6 Đinh Sửu (1937):...72
- 113.** Thi hội tại Tổng Hành Dinh ngày 21-11-1949
(Giáo Tông Đường)72
- 114.** Đức Quyển Giáo Tông nói trong Phương Châm
Hành Đạo:73
- 115.** Ngài Hiến Đạo giảng về trí thức và trí tuệ (1972):
.....73
- 116.** Bản Tuyên Ngôn của Đức Hộ Pháp ngày 12-2
Bính Thân (23-3-1956):.....73
-

-
- 117.** Ngài Bảo Thế phát biểu trong Đại Hội Chúc
Sắc Hiền Tài năm 1974:74
- 118.** Đức Hộ Pháp thuyết đêm 1-9 Kỷ Sửu (1949) (Bí
Pháp trang 41):74
- 119.** Đức Chí Tôn dạy... cuối năm Đinh Mão (1927)
(Trích Thánh Ngôn Q. II trang 45):74
- 120.** Đức Hộ Pháp thuyết ngày 14-9 Nhâm Thìn
(1952):75
- 121.** Đức Quyền Giáo Tông nói trong Phương Châm
Hành Đạo:76
- 122.** Ngài Hiến Đạo giải nghĩa Trí Thức và Trí Huệ
(1972):76
- 123.** Đức Hộ Pháp đọc diễn văn ngày 14-10 Đinh
Sửu (1937) nhân ngày kỷ niệm Đức Quyền Giáo
Tông:76
- 124.** Ngài Đầu Sư Ngọc Nhưộn Thanh nói trong lễ
khai trương Bạch Vân Ấn Quán ngày 25-11 Quý
Sửu (1973):78
- 125.** Đức Hộ Pháp thuyết đêm 30-10 Kỷ Sửu (1943)
Bí Pháp trang 47:78
- 126.** Đức Chí Tôn giảng dạy ngày 2-3-1928 (Thánh
Ngôn quyển II trang 48).....79
- 127.** Đức Hộ Pháp thuyết Đạo tại Đền Thánh ngày
30-6 Tân Mão (1951):79
- 128.** Ngài Đầu Sư Thái Bộ Thanh nói trong lễ truy
diệu tại Cục Lạc Thổ ngày 10-3-Canh Tuất (1970).
.....79
- 129.** Đức Chí Tôn dạy ngày 23-3 Canh Ngọ (1930)
Thánh Ngôn quyển II trang 72:80
-

-
- 130.** Ngài Hồ Bảo Đạo nói “Vai trò hòa bình các tôn giáo”:.....80
- 131.** Đức Hộ Pháp thuyết Bí Pháp của Thế Đạo ngày 22-5-Kỷ Sửu (1949) (Bí Pháp trang 14).....81
- 132.** Đức Chí Tôn dạy ngày 10-3-Mậu Thìn (1928) (Thánh Ngôn quyển II trang 49)82
- 133.** Đức Hộ Pháp chúc từ sau khi các cơ quan chánh trị Đạo chúc thọ (1949):.....82
- 134.** Ngài Cao Tiếp Đạo sáng tác thập thủ liên hoàn Phò Mã Ngọc Dung khóc Võ Tánh: Bài X.....83
- 135.** Đức Quyển Giáo Tông nói trong Phương Châm hành Đạo:83
- 136.** Đức Hộ Pháp thuyết về Thế Pháp Thiên Đạo ngày 26-5-Kỷ Sửu (1949) Bí Pháp trang 18.84
- 137.** Đức Chí Tôn dạy năm Kỷ Tỵ 10-2-1927 (TN quyển II trang 85):.....84
- 138.** Đức Hộ Pháp thuyết tại Báo Ân Đường Kiên Biên năm 1957:85
- 139.** Ngài Hiến Đạo nói trong lễ cấp phát chứng chỉ Y Tá tại Hội Thánh Phước Thiện ngày mùng 8-10-Nhâm Tý (1972).....85
- 140.** Đức Hộ Pháp thuyết tại văn phòng Hiệp Thiên Đài ngày 10-10 Đính Hợi:.....86

TÒA-THÁNH TÂY-NINH

LỜI VÀNG TIẾNG NGỌC
Quyển IV

Biên Soạn: Quang Minh
Khởi viết ngày 23-2 Bính Dần (1986)

LỜI VÀNG TIẾNG NGỌC–Quyển IV

LỜI TỰA

BAN ĐÊM NHÌN LÊN TRỜI TA THẤY VÔ SỐ TINH TỬ nhưng quan trọng nhất là Sao Bắc Đẩu, nó rất hữu ích cho người đi biển nhắm hướng mà vượt trùng dương.

Hòn núi cao chứa vô số đá, cát vôi, tuy vật nào cũng hữu dụng, nhưng người ta chỉ tìm được một vài hột kim cương đặc giá mà thôi.

Rừng rậm có muôn vàng cổ thụ, nhưng danh mộc như Trắc, Cẩm Lai thì rất hiếm.

Chúng tôi muốn đề cập đến nhân loại trên quả địa cầu có hàng mấy tỉ dân chúng nhưng bậc danh nhân thì đếm trên đầu ngón tay.

Một quốc gia có nhiều trí thức nhân tài, nhưng tìm một ông Nghè, ông Trạng, nhà đại đức chơn tu cũng không phải dễ.

Sự phát triển tư tưởng bằng văn xuôi, văn vần, thi thơ, truyện sử, tiểu thuyết v. v... từ cổ chí kim sách vở chất chồng, nhưng tìm dạng “Lời Vàng Tiếng Ngọc” mới đáng để đời lưu truyền hậu thế.

Bởi thế chúng tôi ra công sưu tầm những lời dạy của các danh nhân, các học giả, các đại đức, nhất là các Đấng Thiêng Liêng để ghi vào một quyển hầu làm tài liệu học Đạo, găm cũng hữu ích cho đời sống tâm linh của những trang

tìm chơn lý mà trở về với Đại Từ Phụ.

Nhờ Thánh Giáo chúng ta học được huyền vi của cõi vô hình, những văn chương uyên thâm thánh thoát của các bậc tinh anh đoạt Đạo, các diệu lý cao xa để tiến hóa tâm linh hầu đoạt cơ giải thoát ra khỏi cõi trần ô trược này.

Con sâu hóa bướm, con cá hóa rồng, con gà hóa phụng đứng thì tức nhiên con người hóa Thần Tiên găm cũng không khó. Khó chăng là do mình cương quyết chịu gian khổ, bền chí trau luyện để đoạt mục đích cùng không. Vậy học Đạo là học phép trở về với Chí Tôn nhờ những lời giáo huấn quý báu, rất quý hơn vàng ngọc.

Đời thì mua quan bán tước đứng chó Đạo phải hiểu trước và sau, thực hành theo sự hiểu biết cho tinh tường, lấy giọt cam lồ rửa trong bợn tục mới đặng.

Nhờ Lời Vàng Tiếng Ngọc làm nấc thang cho chơn linh leo lên về nẻo Thánh rất cần thiết cho hành giả trên đường thiên lý.

Giải Tâm thực hiện ngày 10–12 Ất Sửu (1986)

1. ĐỨC HỘ PHÁP NHÂN LỄ TIỂU TƯỚNG CỦA ÔNG PHỐI SƯ NGỌC TRỌNG THANH NĂM 1945 CÓ BÀI THI ĐIỀU:

*Chia bước gian truân nhớ những hồi,
Đồ lưu hải ngoại phận chơi vơi.
Bao nhiêu lệ thấm rơi giòng nước,
Mấy lúc thê lương đổ góc trời.
Cánh hạc xa xăm không tiếng gọi,
Phương Tiên cảnh cũ được tin mời.
Hồn quê dấu hường ân Đền Thánh,
Mà kiếp phiêu lưu có bóng người.*

2. ĐỨC QUYỀN GIÁO TÔNG GIÁNG CƠ, Ngày 21–2–Ất Dậu (3–4–1945) có đoạn:

A. Ê! Qua tóm tắt như vậy: mặt đời sát cánh từng Nhựt thi hành, mượn điều nên việc; mình nên tin họ đi. Họ giỏi nghề văn, việc võ lại là nghĩa hiệp quân tử trượng phu, đâu có làm gì lừa dối. Còn việc của Đạo ban hành từ thử, bắt đầu lo thiết hành tấn tới, rồi các việc sẽ đạt thành mục đích. Qua đã hứa hữu hình mấy em lo thì vô hình có qua và tất cả các Đấng đồng ám trợ cho.

Ê! không có việc gì mà không có Thiên điều tiền định. Từ đây mấy em lo một mà được mười. Nếu chẳng vậy làm sao kêu là độc lập. Ê! Ngày độc lập cũng cận đây nhưng cũng lụi đụi, mấy em với Qua lo nữa...

B. Ê! Đời đứt con mắt. Ê! Không biết tụi Cao Đài nó ở đâu, nào là Hương Chức sở tại kiểm bắt, nào là mật thám truy tầm, bọn Tây lom khom dò xét mà không thấy tụi hợp nơi nào. Tòa Thánh Tây Ninh, Kiềm Biên với hết cả Thánh Thất đều đã đóng cửa mà tụi nó ở đâu, bữa

hám thành tóa ra Nam Kỳ khắp chốn. Còn một điều lạ hơn nữa, chú lùn An Nam, y phục chỉnh tề, lại thêm khúc tre nhọn liều. Cười....

Ê! Không biết họ tổ chức cách nào, ở nơi đâu, coi cùng khắp chốn chẳng thấy một ai, mà hể biểu tình Cao Đài mười phần hết tám (80%). Ê! Mà kiếm khắp chốn thôn quê Nam Kỳ không có, mà nó nhờ chỗ ông Toàn Quyền ở mà nó ở gần đặng làm quốc sự, rồi lật tuốt thẳng Tây chạy càng vô bụi mới là lạ chớ. Ê! Mà nó ở cho một đám tại hãng tàu Nitinan, nó tóa ra như bầy ong vò vẽ đánh ra máu, dựng lông. Ê! Thiên Binh thần tướng, tụi phàm để chi biết đặng?

**3. ÔNG NGUYỄN THẾ TRUYỀN NHÀ CÁCH MẠNG VIỆT NAM BỊ ĐÀY
MADAGASCA GỬI THI MỪNG ĐỨC HỘ PHÁP HỒI LOAN:**

*Dãi dầu hải ngoại mảnh thiên xuân,
Một bước hồi hương vạn sự mừng.
Dưới gối vẫn vương tua mãn hạn,
Trong giếng cờ thế Cửu Trùng hưng.
Huyền vi Ma Xử trong tay báu,
Chơn Pháp Ngọc Hư thủ bút thần.
Đánh mạng Thiêng Liêng chờ chỉ dụ,
Quần linh công cộng phước sanh nhân.*

1946

**4. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT TẠI CỬU LONG ĐÀI, hồi 8 giờ chiều ngày 15-8
Tân Mão (1951)**

Chúng ta thử suy đoán, không ai nói cho mình nghe hơn mẹ mình, không ai dạy dỗ mình có oai quyền hơn

mẹ của mình. Cái tình trạng ấy đối với mặt thể chúng ta thể nào thì cái quyền năng nơi cõi Thiêng Liêng Hằng Sống như in, không mõi mai chi khác. Ngài lập giáo rồi còn một nỗi là kêu không đến. Ngài dạy mà không biết chi. Chính mình Ngài đã nhiều lần hạ trần lập Đạo mà 92 ức nguyên nhân vẫn đui và điếc mà thôi, không biết để chung vào lòng ưu ái vô tận của Ngài đặng hưởng cái hạnh phúc vô biên của Ngài đã đào tạo. Vì cơ Chí Tôn giao cho Phật Mẫu nắm quyền tạo hóa Càn Khôn Vũ Trụ hữu hình trong tay, tức Đức Phật Mẫu có thể nói vào xác thịt của chúng ta để chúng ta nghe lời nói tinh thần Thiêng Liêng của Đức Chí Tôn, lời nói mà từ trước tới giờ chúng ta không thể gì nghe được.

5. LỜI BÀ PHỐI SỰ HƯƠNG NHIỀU NÓI TRONG BUỔI BẾ MẠC ĐẠI HỘI PHƯỚC THIÊN NĂM 1965:

... Thời kỳ chiến tranh khói lửa làm cho con cái Chí Tôn phải điêu linh, tinh thần bất định, biết bao thảm trạng thương tâm phô bày trước mắt. Phước Thiên phải lau thắm rửa sâu, chớ che đùm bọc, an ủi những kẻ cô đơn, già cả, góa bụa, tật nguyên, côi cút, tích cực tương thân tương ái, đoàn kết Đạo lẫn đời, chung lo hạnh phúc cho nhân loại.

6. THÁNH NGÔN ĐỨC CHÍ TÔN CHO ÔNG NGHĨA, năm 1926.

*NGHĨA kia khá trọng quá hơn vàng,
Biết đặng mình sang ấy mới sang.
Dầu khó bữa mới lo bữa tối,
Nghĩa gìn trọn Đạo ấy giang san.*

7. THÁNH GIÁO NGÀI KHAI ĐẠO, ngày 20–2–Bính Thìn (1976)

... Đức Hộ Pháp căn dặn chư Thời Quân tại thế cố bảo thủ chơn truyền và Đạo Pháp, vì chư Chức Sắc Lương Đài hành Đạo ngoài lời dạy của Đức Chí Tôn và các Đấng Thiêng Liêng từ ngày khai Đạo, vi phạm Thiên Điều bị Thần Thánh lánh xa không ủng hộ; bằng cơ cho Kim Quang Sứ, cho lệnh Quỷ Vương cảm dỗ và đầu làm môn đệ là khác. Chừng ấy công nghiệp khổ hạnh của chư chức sắc đều bị phế bỏ hết. Vậy Bảo Đạo Hiền Huynh cần mạnh dạn nhắc nhở chức sắc Hiệp Thiên Đài cố giữ gìn luật pháp, đó là đặc ân của chức sắc nam nữ chớ có gì e ngại.

8. NGÀI ĐẦU SƯ THƯỢNG SÁNG THANH CÓ KẾT LUẬN TRONG LỄ KHÁNH THÀNH THUYỀN BÁT NHÃ ĐỆ NHỊ PHẬN ĐẠO, ngày 10–10–Giáp Thìn (13–11–1964):

Linh hồn là bản chất vô vi, không thể mượn hữu hình độ rỗi vô vi đặng. Vì bản thể vô vi phải lấy Đạo vô vi giải thoát. Chí Tôn có nói: “*Sư hư vô, Đạo hư vô*”. Đạo hư vô là hạnh chơn tu chính chắn của mỗi người, tức nhiên là phép học linh hồn cho được trong sáng, tinh vi để về cùng Đấng Chí Tôn. Ấy là nghĩa của Bát Nhã vô vi, cũng là “*Tâm Ấn Chư Phật*”, do đó mà thành chánh quả, cũng là lý cứu cánh của Bát Nhã vậy.

9. ĐỨC QUYỂN GIÁO TÔNG, giảng cơ ngày 3–2–Đinh Hợi (1947):

*Cơ Đạo ngày nay đã biến hình,
Sửa đời sẵn có phép huyền linh.
Bích Du vi đã ra gây loạn,
Đầu Tốt phải toan đứng trị bình.*

*Nam đánh đã xô do xích qui,
Đông Thiên mới lố bóng chơn linh.
Đờ nâng vạt ngã dành tay Đạo,
Búa Việt phải toan gấn giữ gìn.*

10. ÔNG DƯƠNG BÁ TRẠC GIÁNG CƠ NGÀY 27-8-1947

... Bản Tăng bây giờ cùng chư vị đang lo xây cuộc thương thuyết với hai xứ Bắc Trung; ngày nào bình định đã đủ quyền thì hai xứ ấy cũng không cái qua Thiên Điều. Chư vị tiền bối cũng để một phần trách nhiệm về mặt vô hình là một mảnh thế lực mạnh mẽ trong vũ trụ.

Nếu cơ quan nào, sở hành nào, chánh phủ nào, một nước liệt cường nào mà không có huyền vi mẫu nhiệm Thiên Liêng sở định thì chẳng bền vững lâu dài. Mất phạm chỉ thấy hữu hình mà quyết đoán, còn phép nhiệm vô vi thì không khi nào thấu đáo...

11. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT NGÀY 9-4-KỶ SỬU (1949), Bí Pháp trang 3.

Cơ tạo đoan hiển nhiên trước mắt chúng ta thấy là định một khuôn luật, ngộ thấy cả vạn vật đang sống trong càn khôn vũ trụ, nó có nghĩa lý sống của nó, cũng như mình biết nghĩa lý sống của mình. Cái nghĩa lý sống ấy có phần hiển nhiên ta định được, ta thấu đáo được, gọi là đời. Còn bí mật huyền vi chúng ta lấy lương tri lương năng định đoạt không được, thuộc về bí ẩn huyền vi cơ tạo, nhưt là cái sống và cái linh là trọng yếu của cơ quan tạo đoan hơn hết. Nó giục tinh thần nhưn loại buộc phải tìm tàng, khảo cứu cho ra hình tướng, phần ấy gọi là Đạo.

Vì cơ cho nên sách để lại, thiên hạ đã thú thật rằng

không phương đoạt được, phân định được, chỉ nói “*Cường Danh Viết Đạo*”.

12. ĐỨC QUYỂN GIÁO TÔNG GIÁNG CƠ NGÀY 4-7 ẤT DẬU (11-8-1945)

Ê! lúc này đủ gạo ăn, có nhà ở. Cười...

Cười... Ê! Có chỗ ăn ở yên thì phải có việc lo, lo rồi mừng, mừng rồi lo. Lo chừng nào thiên hạ thấy mấy em họ càng kính, càng mến, càng yêu, càng tôn, càng nhường ngôi cao phẩm lớn, họ cúi đầu tòng Đạo mà cũng còn lo, lo về cuộc xuất dương phổ độ, độ toàn tất cả chúng sanh qui vào cửa Đạo, chừng đó mới giảm sự lo; nhưng mà cũng còn lo, “*lo tu*”.

13. THÁNH GIÁO ĐỨC CHÍ TÔN NGÀY 9-5 ẤT MÙI (26-6-1955)

Nạn tiêu diệt thế nào các con biết chẳng?

Một ngày kia con nào biết Đạo đức ăn chay lạt, hiệp với khí Tiên Thiên. Khi đến lúc dương sanh mới có thể với khí ấy mà vững vàng sống đặng. Đứa nào vô Đạo đức thì bị khí Thiên ô trược, tới ngày âm tuyệt dương sanh nó không bao giờ chịu nổi chơn dương, nên phải dứt hơi lia mạng.

Vậy ngày giờ phải đúng luật tuần hườn, Thầy sẽ đón đem các con vào một thế giới khác cho an nghỉ, hầu tầm cơ siêu thoát cảnh Thần Tiên. Các con chẳng nên khinh lời lẽ dị đoan, một ngày kia sẽ rõ.

*Thái cực lâm trần buổi hạ ngưng,
Giơ tay độ chúng lại dừng chơn.
Con nào thấy đặng cơ mầu nhiệm,*

Thì đặng trở về với Chí Tôn.

14. ĐỨC CHÚA JESUS NÓI TRONG KINH THÁNH:

Người gieo giống đi ra để gieo giống mình, khi dãi giống một phần giống rơi ra dọc đường, một phần bị giày đạp và chim trời xuống ăn hết, một phần khác rơi ra đất đá sỏi. Khi mới mọc lên liền héo đi vì không có hơi ẩm. Một phần khác rơi vào bụi gai, gieo mọc lên với hạt giống làm cho nghẹt ngòi. Lại có một phần khác rơi xuống đất thì mọc lên và cho kết quả một thành trăm...

Mấy lời thí vụ đó như vậy:

Hạt giống là Đạo đức Chúa Trời. Phần rơi ra dọc đường là những kẻ nghe Đạo nhưng về sau ma quỷ đến cướp lấy Đạo từ trong lòng họ, e rằng họ tin mà được cứu chăng?

Phần rơi ra đất đá sỏi: là kẻ nghe Đạo liền vui mừng chịu lấy, nhưng họ không có rễ, chỉ tin tạm mà thôi, nên khi sự thử thách xảy đến thì họ tháo lui.

Phần rơi vào bụi gai: là những kẻ đã nghe Đạo nhưng rời đi, để cho sự lo lắng giàu sang, sung sướng, đời nầy làm cho Đạo nghẹt ngòi, đến nỗi không sanh trái nào được chín.

Song phần rơi vào đất tốt: là kẻ có lấy lòng thật thà từ tế theo Đạo, gìn giữ và kết quả một cách bền lòng.

15. BÀ HẠNH NGUƠN GIẢNG CƠ NGÀY 10-7—GIÁP TUẤT (1934)

*Mùi nô may chẳng nhiễm thân Tiên,
Dụng sắc thuyên quyền đỡ mặt thiên.
Ước hẹn duyên may cam lạc hạnh,*

*Cống hồ Trung Quốc lỗ thay duyên.
Đường quê không hổ Chiêu Quân tiết,
Dậm tía còn roi Tây Tử nguyên.
Báu nước nhấn cùng trang nữ sĩ,
Màu hồng gắng giữ đặng y nguyên.*

16. NGÀI NGỌC ĐẦU SỨ NGỌC NHƯỢNG THANH ĐÃ TUYÊN DƯƠNG CÔNG NGHIỆP NGÀI THƯỢNG ĐẦU SỨ THƯỢNG SÁNG THANH NGÀY 11-1-CANH THÂN (1980) CỐ ĐOẠN:

Với sứ mạng thể Thiên hành hóa Ngài là một sứ giả tiên bối, mang lời châu tiếng ngọc của Đức Chí Tôn và các Đấng Thiêng Liêng gieo vào căn não nhơn sanh để thúc giục các bậc nguyên căn hữu phước thúc tỉnh mộng trần, qui tùng chánh giáo hầu chung hưởng hồng ân của Đại Từ Phụ trong buổi chuyển thế khai nguơn Thánh Đức.

Với tánh đức từ hòa khiêm nhượng, rộng lượng khoan hồng, giàu lòng bác ái, Ngài thu phục được nhơn tâm, cảm hóa được lòng người, khiến toàn Đạo ai cũng cảm mến kính yêu.

17. THƠ CỦA ĐẠO FUJI (NHỰT BỐN) DO ÔNG TAMAMITSU FUJIUOMIYO VIẾT CHO NGÀI HIẾN PHÁP 14-3-1973:

Vào ngày 13-12-1972 tôi có tiếp được một mật khải Thiêng Liêng ở núi Fuji dạy rằng: “*Có một Thánh Địa vĩ đại ở Việt Nam, ta đã chuẩn bị nó cho ngày hôm nay, con hãy đi tìm và liên lạc chắc chắn với Thánh Địa ấy*”.

Vì thế khi viếng Việt Nam, tôi nhận thấy rằng Thánh Ý đã thực hiện huy hoàng, Thánh Địa ấy ở Tồn Giáo Cao Đài. Tôi rất thỏa mãn với Đấng Thượng Đế của quý Tôn

Giáo, với đặc tính của học thuyết Cao Đài, đức độ của quý vị lãnh Đạo tầm mưu sanh hoạt và triển vọng của quý Tôn Giáo.....

18. NGÀI TIẾP PHÁP VIẾT TRONG ĐẠI ĐẠO NGUYỆT SAN RA NGÀY 20-12-1963 TRANG 21 CÓ ĐOẠN: CÁI BIẾT CÓ ÍCH GÌ?

... Nếu chúng ta biết chính xác sự thay đổi của tâm lý, sanh lý, biết chính xác và giác ngộ điểm tánh của Thượng Đế ngự trị nơi chúng ta, với lại củng cố điểm tánh ấy để làm chủ thể sự hành vi động tác của mình, thì cái linh lực ấy đưa chúng ta đến một đời sống hoàn toàn hạnh phúc, chơn chánh. Bởi vì Linh lực ấy hay đánh tan hết cả phiền não, đánh tan hết cả tật hư vết xấu, đánh tan tất cả những cái mê lầm ngộ nhận. Lúc bấy giờ chúng ta lân lân trong sạch, không còn bận rộn với những ham muốn vật chất, quấy phá. Cứ chỉ chúng ta luôn luôn điềm đậm thâm trầm và linh động theo Đạo tự nhiên. Nhờ cuộc sống ngoài vòng trần tục cho nên chúng ta không hệ lụy phần hoa, áp dụng được đời sống thực tế để nó tạo cho người một sự nghiệp vĩ đại như văn chương tuyệt xảo. Còn như áp dụng vào tâm linh thì minh tâm, kiến tánh thành Phật.

19. ĐỨC HỘ PHÁP ĐỌC VĂN TẾ NHƠN TIỂU TƯỜNG ĐỨC QUYỂN GIÁO TÔNG:

.....

Anh Cả ôi! Nầy sự nghiệp nhà Nam đầy nghĩa vụ,

Anh nở lòng nào bỏ phú cho đám em khờ.

Kìa giang san đất Việt những cơ đồ,

Anh nở lòng nào giao cho đoàn trẻ dại.

*Nhìn dấu bước chân nơi hồ hải,
Chạnh nhớ người quảy gánh đồ thơ.
Nghe chài kinh khua tiếng chốn Đền Thờ,
Dục nhớ khách giời khai đường tận độ.
– Ngôi còn đó, vị còn đó, Đạo còn đó, Đức còn đó,
Anh nở lòng nào tìm cội non Tiên.
– Nhà ở đây, vợ ở đây, con ở đây, bạn ở đây,
Anh bao nở vui miền Cực Lạc.
– Hay là anh giận như tình tráo chác,
Đến Ngân Hà tắm mát tâm hôn.
– Hay là anh hờn thế sự đại khôn,
Vào Bát Quái bảo tôn Trí Giác.
Vài từng rượu lạt, ít chén cơm chay.
Hỡi ôi!
Thương thay! Linh Thiêng chứng chiếu!*

20. ĐỨC THƯỢNG SANH GIẢNG VỀ CHỮ NHÂN:

.... Bởi lòng nhân nên người ta mới kết nên đoàn thể với nhau như anh em một nhà, xem cả đoàn thể như chung một châu thân, cả vũ trụ đồng nhứt thể. Hễ có một người đau khổ tức là một chỗ trong châu thân bị đau thì toàn thân ấy khó chịu phải tìm phương thế làm cho chỗ đau được êm dịu.

Trái lại người bất nhân không ích lợi gì cho ai. Nho học cho rằng người bất nhân trong xã hội cũng như người có bệnh tê vậy, ai đau khổ mặc ai, ai bị tai nạn thế nào cũng cứ đứng đưng, không hề có chút cảm động.

21. BÀ NỮ CHÁNH PHỐI SỰ HƯƠNG NHIỀU NÓI TRONG LỄ BẾ MẠC ĐẠI HỘI PHƯỚC THIỆN NĂM 1965.

... Nên nhớ rằng Phước Thiện là cơ quan do Hộ Pháp lập thành theo Thánh Ý của Đức Chí Tôn để thực hành sứ mạng chung lo hạnh phúc cho nhơn loại. Đáng thương hại thay cho buổi ban sơ, nhiều vị tiền bối trong cơ quan này đã hy sinh cả tánh mạng lẫn tài sản của họ mới tạo nên một sự nghiệp tinh thần đồ sộ như ngày hôm nay.

22. ĐỨC CHÍ TÔN CHO ÔNG NGỌC, năm 1926:

*NGOC lành đáng giá biết bao lành,
Để mẹ thì ai chẳng tiếc thân.
Đạo đức mãi đời đừng trở dữ,
Làm cho mất nghiệp mấy muôn năm.*

23. ÔNG THÁNH HIỂN GIÁNG CƠ NGÀY 20–2–BÍNH THÌN (1976)

... Tệ Thánh vâng lệnh Hiền Huynh Khai Đạo đem bốn câu thài sau đây:

*KHAI mở Cao Đài độ chúng sanh,
ĐẠO mẫu giải thoát giống dân lành.
CHƠN truyền cổ vện Đạo nhà vững,
QUẦN chủ dân quyền dứt chiến tranh.*

24. NGÀI ĐẦU SỰ THƯỢNG SÁNG THANH NÓI TRONG LỄ KHÁNH THÀNH THUYỀN BÁT NHẢ ĐỆ NHỊ PHẬN ĐẠO, ngày 10–10–Giáp Thìn (13–11–1964):

... Tôi xin giải thích 2 chữ Bát Nhã: Nguyên văn là “*Bát Nhã Ba La Mật*” (chữ Phạn), Hán tự dịch là “*Trí Huệ*”

đào bí ngạn”, nghĩa là dùng trí huệ Đạo đức giải thoát đến cảnh Thiên Liêng. Danh từ Bát Nhã phát nguyên nơi kinh Phật. Nếu riêng về chữ Bát Nhã nghĩa là Trí Huệ tức nhiên là trí sáng tuyệt đối của Đấng Tạo Hóa.

Đạo gọi là điểm linh quang, Đạo Phật gọi là “*Chơn Như Phật Tánh*”. Nói trắng lý: Có được Phật Tánh mới trở về cảnh Phật là Niết Bàn. Có được trong sáng trọn lành tuyệt đối mới trở về cùng Chí Tôn, gọi là đắc Đạo vậy.

25. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT NGÀY 9-4 KỶ SỬU (1949) (BÍ PHÁP TRAMG 5)

Bản Đạo nói có Thể Pháp thì phải có Bí Pháp.

Các vị Giáo Chủ cũng tùy theo khuôn luật đó. Một nền chơn giáo có Thể Pháp là cơ quan giải khổ cho chúng sanh tức nhiên phải có Bí Pháp đặt làm cơ quan giải thoát cho chúng sanh. Hễ độ phần xác tức nhiên phải độ phần hồn cho trọn vẹn.

Một nền tôn giáo nào đã xuất hiện tại thế gian này dầu Thể Pháp cao siêu bao nhiêu đi nữa, nếu không có Bí Pháp là tướng diện căn bản thì nền tôn giáo ấy chỉ là bàn môn tả đạo mà thôi.

26. TINH THẦN LỄ NHẠC, (Trích trang Thông Tin số 7 ngày 24-6-1970, trang 16)

“Lễ già biểu tượng Thiên Lý chi tiết văn, thật hiện nhưn sự như chi tắc.

“Nhạc già ứng hiệp ngũ hành chi sanh hóa, tuyến thông bác phong chi hòa khí”.

Ý nghĩa: LỄ là nêu rõ hình tượng tiết văn của Trời

như là tiết Xuân, tiết Hạ, tiết Thu, tiết Đông, cùng là mặt Nhật, mặt Nguyệt, các vì tinh tú đều vận chuyển bốn mùa, không khi nào ngưng trệ hay là xâm phạm nhau. Còn đối xử với việc người đều có uy nghi và phép tắc, phân minh đẳng cấp, tôn ti thượng hạ, không khi nào loạn hàng thất thứ.

Nói về NHẠC là ứng hiện sự sanh hóa của ngũ hành: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ và tuyên bố thông truyền không khí điều hòa cả bốn phương, tám hướng nên sách Lẽ Ký có nói rằng: “*Lẽ giữ thiên địa chi trật tự, Nhạc giữ thiên địa chi điều hòa*”. Ý nghĩa Lẽ là khuôn viên trật tự của Trời Đất, Nhạc là không khí điều hòa của Trời Đất.

27. NGÀI ĐẦU SƯ THÁI BỘ THANH NÓI TRONG LỄ THANH MINH TẠI CỤC LẠC THỔ NGÀY 10-3-CANH TUẤT.

Tôn giáo là sự thành hình của niềm tin, nhưng để niềm tin có thể thành hình được người tín hữu phải chấp nhận mọi thử thách, hy sinh và gian khổ.

Nếu không ai chối cãi được lịch sử Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ là một chuỗi dài những khốn khó gian nan, thấm đượm mồ hôi, nước mắt và xương máu, thì cũng không ai chối cãi được công nghiệp chói ngời của quý vị Chức Sắc Tiên Phong quá cố và các Thánh Tử Đạo hết dạ trung kiên, đầy lòng dũng cảm.

28. NGÀI ĐẦU SƯ THÁI BỘ THANH PHỦ DỤ TRONG BUỔI KHAI MẠC “GIỜ PHÓNG THANH GIÁO LÝ NƠI LONG HOA THỊ”, ngày 15-2 Canh Tuất (1970):

... Đền Thiêng đất Thánh Chí Tôn đặt để nơi đây,

chúng ta là những đứa con được may duyên thụ hưởng thì có lẽ nào thụ hưởng mà chẳng biết tài bồi. Sự tài bồi ở đây không hẳn phải là vật chất hữu vi mà vẫn là tinh thần ý chí. Chắc chư tín hữu cũng đã biết rằng, Chí Tôn từng phen nhắc nhở chúng ta là chỉ có thương yêu là trọng lễ để hiến dâng cho Ngài mà thôi. Xem như thế thật trọng hệ đường nào? Một lần nữa thay mặt Hội Thánh tôi thành thật kêu gọi toàn thể con cái Chí Tôn hãy cùng nhau hòa đồng nhịp độ tâm linh, xây đắp một tương lai sáng lạng huy hoàng, đem lại hạnh phúc yên vui trong tình thương huynh đệ, không những riêng cho dân tộc Việt Nam mà còn cho cả thế giới năm châu đúng với tôn chỉ đại đồng của nền Đạo.

29. BÀ LỤC NƯƠNG GIÁNG CƠ ĐÊM RẪM THÁNG 8 ẤT SỬU (1-9-1928)
YÊU CẦU LÀM THƠ THEO LỐI LIÊN NGÂM, cứ mỗi người hai câu:

Lục Nương:

*Trót đã đa mang cái nợ đời,
Gánh đời nặng lắm khách đời ôi!*

Thượng Phẩm:

*Oằn vai Thần Đạo non sông vác,
Chịu kiếp trần ai gió bụi vùi.*

Hộ Pháp:

*Thương hải tang điều xem lắm lúc,
Công danh phú quý nhắm trò chơi.*

Thượng Sanh:

*Ở đời mới hẳn rằng đời khó,
Khó một đời năm dễ khó đời.*

30. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT ĐÊM 1–12 (GIÁP NGỌ) 1954:

Chúng ta thử dở lịch sử loài người ra xem thì không có một thế kỷ nào mà không có giặc giã tàn sát lẫn nhau, giờ nầy chúng ta cũng thế, các bạn đồng Đạo tôn giáo cũng thế. Hôm nay xúm xích nơi Đền Thánh, chừng nào lòng từ bi, bác ái vô tận vô biên của Đức Chí Tôn để cầu nguyện một điều là Đức Chúa Jesus Christ sống lại và mơ ước thế nào hơn loại hưởng đặng ơn ấy để chia khổ não, đừng tàn sát lẫn nhau, đem trở lại sự yêu ái lẫn nhau, nhìn nhau là bạn đồng sanh.

Lời cầu nguyện quý báu hơn hết với Đức Chí Tôn là cầu nguyện như thế nào. Bản Đạo nói Đức Chúa Jesus Christ đối với triết lý Đức Chúa Trời như thế nào thì hôm nay đường lối của Đức Chí Tôn đến dạy chúng ta như thế ấy. Chúng ta chỉ mong mỗi có một điều là hơn loại đặng hòa bình mà thôi.

31. ĐỨC CAO THƯỢNG PHẨM GIÁNG CƠ NGÀY 1–3 MẬU TÝ (9 AURIL 1948):

*Đạo từng vận hội khá tầm phương,
 Danh lợi đọa sa ấy lẽ thường.
 Kiên nhẫn noi gương mưu Phạm Lãi,
 Phương tranh học lấy kế Trương Lương.
 Ôn hòa lập trí gây thân ái,
 Hơn nghĩa đổi trao dựng thời bường.
 Mưa nắng giới mài gan sắt đá,
 Thu về thỏa nguyện định phong cương.*

**32. ĐỨC HỘ PHÁP TRẢ LỜI CÂU HỎI CỦA TRUNG UÝ NGỌC LẬU NGÀY
8-6-1951 VỀ Ý NGHĨA CHỢ LONG HOA:**

Nhơn sanh còn tồn tại hay chẳng hay là đi đến chỗ diệt vong thì cũng do nơi ý nhơn sanh chớ chính nó là Bát Quái Đồ Thiên của Thầy tạo lập, nếu không rời Bát Quái Đạo đầu đặn thành, mà không đặn thành thì cơ tận diệt của nhơn sanh không bao giờ tránh đặn.

Vì cái chánh và cái tà với sự sanh tồn và cơ tận diệt nó đồng ở trong tâm của nhơn sanh cả, rồi nó biến chuyển ra, Đức Chí Tôn cho biết thì cái Long Hoa Thị biến chuyển muốn chánh thì nó chánh, muốn tà thì nó tà, muốn tiêu diệt thì nó cũng đi đến tiêu diệt, muốn sanh tồn thì nó cũng đem lại sự sanh tồn.

Bốn sự muốn ấy là do nhơn sanh muốn tạo thế nó, còn sự biến chuyển là do cái Long Hoa thị biến chuyển. Các con lưu ý nhìn cái Long Hoa Thị nó biến chuyển ra sao thì các con biết trước những mọi việc gì?

Thôi việc Thiên Cơ Thầy không nói nữa, các con tìm hiểu.

33. ĐỨC CHÍ TÔN CHO ÔNG OAI, năm 1926:

*OAI linh của Đạo sấm rền Trời,
Thương kẻ có trông lại chẳng người.
Một trái địa cầu chửa mấy nặng,
Nâng luôn thế giới một tay đời.*

34. NGÀI KHAI ĐẠO GIẢNG CƠ NGÀY 20-2 BÌNH THÌN (1976):

... Đức Hộ Pháp dặn Bảo Đạo cố dìu dẫn Hội Thánh

Phước Thiện và bắt buộc họ phải thi hành Phước Thiện theo Đạo Luật đã định. Nếu sai lạc chủ nghĩa Phước Thiện là chư Chức Sắc Thập Nhị Đẳng Cấp Thiêng Liêng phế vong trách nhiệm, bị Thiên Điều trừng trị mà còn bị án bất tuân lệnh của Hộ Pháp mà chớ.

Bần Tăng bảo rằng, chúng cố thực hành cho chính chắn sau này sẽ thành công mỹ mãn và cũng chính Đức Hộ Pháp tuyên dương công nghiệp tại Ngọc Hư Cung đó.

35. BÀ PHỐI SƯ HƯƠNG NHIỀU, Chương Quân Nữ Phái Phước Thiện nói trong lễ bế mạc Đại Hội Phước Thiện năm Ất Tỵ (1965).

“Qua có đôi lời nhắn nhủ chư vị được đặc phong thăng thưởng, xin chớ vội mừng mà phải ráng giữ gìn Đạo tâm, trau dồi đức hạnh cho xứng đáng với phẩm vị của mình. Còn những vị chưa đủ công nghiệp hoặc vì lý do nào mà đình lại cũng chớ khá buồn, thối chí, ngã lòng, thờ ơ việc Đạo, mà trái lại phải cần sốt sắn tận tụy với nhiệm vụ để chờ kỳ hội tới.”

36. PHỐI THÁNH DƯƠNG BÁ TRẠC GIÁNG CƠ NGÀY.....1947

... Bần Đạo vì sự mưu đồ phục quốc, bỏ xác xú người, tiền căn lãnh lệnh Ngọc Hư. Nay về đến nước nhà được gán chư Thiên Phong, Thiện Nam, Tín Nữ Bần Đạo rất toại chí. Nhưng tiếc cơ đồ đất Việt phải chịu đắm trong vòng thời gian, nghĩ tiếc muôn sự bất thành, khi trở về chỉ còn có đóng tro tàn do người Nhựt chuyển giao cho Ngài Giáo Sư Đại Biểu trong ngày đảo chánh. Đất Việt không bao giờ trở lại màng như buổi mà ta đã oán ghét từ lâu.

37. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT ĐẠO NGÀY 13-4 KỶ SỬU (1947) (BÍ PHÁP TRANG 5)

Tại sao chúng ta thấy hiện tượng trên mặt địa cầu này con người có đặc điểm riêng, dấu cho kẻ sơ sanh cũng giống với cái sống của con vật mà con vật ấy cũng sanh như những con vật khác. Có điều ta nhận thấy nó khôn ngoan hơn tức là linh hơn vạn vật. Linh ấy do linh của Nhơn loại đoạt được với tinh thần Đạo giáo đặng truyền loại, nếu linh ấy Nhơn loại đoạt được là do cha mẹ đã đoạt được trước, vì trẻ sơ sinh kể như con thú kia lấy gì khôn ngoan hơn con thú kia được, nếu không nhờ cái linh truyền thống lại. Chúng ta ngó thấy Bí Pháp ở giữa Thế Pháp, ta thấy nó bán thể, bán lý, ấy là do sự truyền thống của tinh thần loài người. Ta chưa thấy một sắc dân nào đã tiến triển, tức là tiến bước trên đường văn minh hay đã tiến bước trên con đường trí thức tinh thần mà thối bước trở lại. Nhơn loại mãi tiến tới không bao giờ thối.

38. ĐỨC CHÚA JESUS NÓI TRONG KINH THÁNH:

Không ai đã thấp đèn mà lấy thùng úp lại, hay là để dưới giường. Nhưng để trên chơn đèn hầu cho ai vào nhà đều thấy sáng. Thật không có điều gì dấu mà chẳng bị biết và tỏ ra... Vậy hãy coi chừng về cách các người nghe, vì kẻ đã có sẽ cho thêm, kẻ không có sẽ cất lấy sự họ tưởng mình có.

39. NGÀI ĐẦU SƯ THƯỢNG SÁNG THANH NÓI TRONG LỄ KỶ NIỆM GIỖ HÙNG VƯƠNG NGÀY 10-3—GIÁP DẦN (1974).

Ban Quản Trị Thương Phế Binh Cao Đài có mỹ ý

trùng tu mộ phần Tử Sĩ Đạo để hoài niệm Chư Liệt Thánh đã làm tế vật cho Chí Tôn, bảo vệ quốc gia dân tộc, hy sinh cho chánh nghĩa. Tôi Thượng Đâu Sư, đại diện Hội Thánh trao tặng quý hội mười ngàn đồng (10.000\$) để góp phần ân huệ tượng trưng cho cuộc trùng tu mộ phần tử sĩ nêu trên. Tôi cầu xin ơn trên gia hộ cho Ban Quản Trị Thương Phế Binh Cao Đài ngày càng tiến đạt, anh hồn tử sĩ siêu thăng và các hàng quả phụ cô nhi được ân hạnh.

**40. ĐỨC THƯỢNG SANH BAN HUẤN TỬ TRONG BUỔI CỨU TRỢ VIỆT KIỀU
HỒI HƯƠNG TẠI ẤP NINH LỢI NGÀY 18-6-1970:**

... Trên cõi tạm này, những nỗi buồn vui, đau khổ, nhục vinh là những đoạn trường mà khách trần ai cũng phải trải qua từ thanh mi chí ư bạch phát để nung đúc tâm hồn cho tới mức siêu nhiên, và những ai đã vượt qua những cảnh bất thường ấy mà lòng vẫn minh chánh, chí vẫn thanh cao, đó là những người biết sống, đang sống và đã tìm ra con đường trở về với Đấng Chí Tôn Thượng Đế...

41. THÔNG TIN SỐ 8 RA NGÀY 12-7-1970, trang 9 có luận sự vi diệu của Nhạc:

– Bá Nha đập nát cây đàn, thế không đàn nữa vì người bạn tri âm là Chung Tử Kỳ đã mất thì không còn ai biết nghe tiếng đàn của mình.

– Khổng Minh Gia Cát Lượng mượn tiếng đàn mà lui giặc Tư Mã Ý.

– Trương Tử Phòng nhờ có giọng tiêu ai oán mà một đêm giải tán tám ngàn tử đệ của Sở Bá Vương tại Cửu Ly San.

Công dụng của Nhạc Thiên hồi xưa Thánh Hiền đã dùng Nhạc để đạt cái lý cao siêu, giúp cho sự kinh bang tế thế, nên được liệt vào hàng Ngũ Kinh là: Kinh Dịch, Kinh Thư, Kinh Thi, Kinh Lễ và Kinh Nhạc.

42. ĐỨC HỘ PHÁP LƯU VONG TẠI KIỂM BIÊN NĂM 1956 CÓ ƯỚC VỌNG TỎ CHO NGƯỜI HẦU CẬN:

Khi nào nước nhà được hoàn toàn độc lập và thống nhất, Bản Đạo sẽ trở về Tòa Thánh giao trọn quyền cho Hội Thánh lưỡng đài, còn Bản Đạo sẽ ra Phạm Nghiệp tịnh dưỡng. Bản Đạo sẽ chọn lựa vài em trường trai ly gia để thường xuyên gần gũi bên cạnh Bản Đạo hầu hoàn thành pho sử của Đạo. Bản Đạo sẽ kể lại cho mấy em nó chép các nguyên nhân vì sao Đức Chí Tôn dùng huyền diệu mở Đạo. Mở Đạo rồi tại sao Chí Tôn không truyền Bí Pháp cho ai mà lại truyền cho Bản Đạo và trong trường hợp nào Bản Đạo được thọ Pháp và thọ những gì? Lý do nào nền Đạo bị chia phe phái như các phái Minh Chơn Lý, Ban Chính Đạo, Tiên Thiên và các phái khác v. v...

Bản Đạo sẽ cho ghi lại công nghiệp các vị tiền bối như: Đức Quyền Giáo Tông, Bà Nữ Đầu Sư Lâm Hương Thanh, ông Thái Thơ Thanh, Đức Cao Thượng Phẩm. v. v...

43. ĐỨC VÔ DANH GIÁNG CƠ NGÀY 13-8 KỶ SỬU (4-10-1945)

*Nhơn loại trong cơn mít mít mù,
Quay cuồng thế giới ú ù u.
Đạn bay, bom nổ âm âm chác,
Nguyên tử tung ra bích bích bù.
Đảo lộn sơn hà chiu chích chịch,*

*Xây toàn xã tắc cú cù cu.
Trở về nhược tiểu bông bông bông,
Cởi ách tuồng chơi vú vù vù.*

VÔ DANH

44. ĐỨC CHÍ TÔN CHO BÀ SON, năm 1926.

*SON sắc một lòng vẹn tiết trinh,
Đầu Trời xem xét tấm lòng mình.
Thay hương chưa phải thay nguyên kiếp,
Mất xác dễ nào mất vẻ linh.*

45. NGÀI ĐÀU SƯ THƯỢNG SÁNG THANH CHÚC TẾT TÂN HỢI (1971):

Nếu quý vị cùng bình tâm ý thức cũng như tôi, xét thấy những cuộc biến thiên trong thiên hạ mà ngoài lòng Đạo đức nghĩa nặng của con người thì không phương gì giải nổi cái ách oan gia nghiệt chướng. Bởi oan gia nghiệt chướng nên giải mà không nên kết, nếu chúng ta hờ hững mà kết oan gia thì cảnh thế hệ oan gia nầy trả sao cho dứt. Nhược bằng nhơn loại hồi tâm hướng thiện, nghe theo tiếng gọi Thiêng Liêng của Đức Chí Tôn, dụng Đạo đức nghĩa nhân để ôn tồn nhơn loại, hòa ái chung sống cùng nhau để hưởng cảnh càn khôn an tịnh thì nhơn loại mới có thể hưởng hạnh phúc thanh bình cảnh mùa Xuân thiên nhiên của tạo hóa.

46. ĐỨC HỘ PHÁP GIẢI Ý NGHĨA LÁ CỜ QUÂN ĐỘI CAO ĐÀI:

Nền vàng cốt yếu thuộc về quốc gia huỳnh chủng. Góc xanh da trời là lòng bao la quân đội. Trong có bánh xe chín chia là phép luân thường chuyển, lại có ý nghĩa là

Cửu Thiên Khai Hóa.

Trong lá cờ có 3 màu: Vàng, xanh, đỏ ấy là Tam giáo qui nguyên, ngũ chi phục nhứt, gọi là BẢO SANH KỶ (lá cờ bảo sanh).

47. ĐỨC CAO THƯỢNG PHẨM GIÁNG CƠ NGÀY 24-8-1933 CÓ ĐOẠN:

Tâm tư ba đứa mình (Hộ Pháp, Thượng Phẩm, Thượng Sanh) nhờ lẫn lộn trong cảnh để mới thấu đáo trọn hơn tình, ngày nay mới có oai linh cấm sanh chúng. Mình ở trong dở mới đoạt được cái hay, thì sự dở là bài học giỏi. Cười... ấy vậy cả sự dở của đời có lạ chi với mình phòng luận biện. Cười... Ối! Họ dở để cho họ dở chơi, còn Bản Đạo cầu cho các bạn biết chọn hay đăng làm hơn nữa. Cười...

48. ĐỨC CHÍ TÔN GIÁNG TẠI CHỢ LỚN NGÀY 28-9-1928 (MẬU THÌN)

... Trong đời này sự buồn vui, vinh nhục, phước họa chẳng khác nào mây ngọn sóng, mây hòn núi của Thầy lấy luật Thiêng Liêng mà tạo. Sông có thể thành ruộng, núi có thể diệt tiêu mà làm biển cả, cũng như sự buồn lắm lúc hóa ra vui, sự vinh thành nên nhục, cái phước đổi cái họa vậy.

Thầy thương phần nhiều các con dám xả diệt thế trần, trông mong nơi chí của Thầy mà điu dắt đoàn em đại. Nhưng than ôi bởi ý giỏi rất hung hăng, một con sâu làm sâu cả mùa màng, vì vậy mà con đường của các con bị linh chinh vì hành động của một hai kẻ có trách nhiệm xứng đáng; cái họa lây vạ tràn kia, nhiều khi phải bôi xóa đến công trình xứng đáng của mỗi con và nhận chìm luôn đến con thuyền Bát Nhã, có lẽ mỗi con cũng hiểu thấu.

49. ĐỨC TIÊU ĐIỀU ĐẠO SĨ GIẢNG CƠ NGÀY 1–6 MẬU THÌN (1928):

Đạo chưa yên là tại người hành Đạo kém bề hạnh đức, kẻ được hạnh mất phần mình mẫn, người thông hiểu Đạo kém đức, thiếu khiêm cung, kẻ trọn tâm thành mạnh phần ham danh lợi. Lao nhao lỗ nhỏ cũng vì một con đường. Cũng thì một chỗ mà kẻ đi xe ép người đi bộ, người thông hiểu nẻo lộ gạt gẫm đứa khạo khờ, kẻ cô thế chịu bơ vơ, người quá ham đi sa hố, rốt lại cũng quạnh quẻ con đường, mấy ai hiểu thấu chơn hồn.

50. ĐỨC NHÂN ÂM ĐẠO TRƯỞNG GIẢNG DẠY NĂM MẬU THÌN (1928):

... Đạo đức cần trau nơi tâm là nơi không ai thấy được, rèn trau cho thuần tâm mỹ tánh rồi mới lần đến bề ngoài, trọn hết cả ngoài trong thì chừng ấy thân hình tâm trí chắc khư, nào ai chuyển lay cho được. Lo ngoài quên trong, che bề trong trau bề ngoài, ấy là cách thức của Hớn Lưu Bang đối đãi với tướng sĩ đó, cũng như có xác không hồn, chuộng hữu hình mà quên các huyền bí chơn truyền. Than ôi! Có hình thể xương thịt mà chơn hồn phưởng phất nơi xa thì cái thân vô dụng ấy trợ trợ như khối đá bên đường, như khúc cây bên trũng. Có đèn dầu đầy mà thiếu hơi lửa nhen lên thì cũng phải mờ mặt thâm u, trông chi soi sáng.

51. ĐỨC THANH TÂM GIẢNG CƠ NGÀY 23–4–1928 GIẢI THÍCH 4 CÂU THI CỦA ĐỨC THÍCH CA:

Lộ vô nhơn hành, Điền vô nhơn canh,
Đạo vô nhơn thức, Ta hồ tận chúng sanh.

Câu 1:—Đường có người đi nhiều mà không có ai là người phải, đường đi dập diu thiên hạ mà toàn là ma hồn, quỉ xác, tâm giả dối, dạ hung bạo, mặt chứa đầy tà khí, thế nào gọi là người.

Câu 2:—Ruộng đây là tỷ với tâm; tâm không ai giới trau. Đạo nơi tâm thì tâm ví như điền mà chẳng có cày bừa đặng đem hột lúa gieo vào cho đặng trở bông, đơm hột thì ruộng tất phải bỏ hoang, sâu bọ rần rít xen vào ẩn trú. Người mà có tâm như vậy thì ra thế nào? Ruộng sẵn, giống sẵn, cày bừa sẵn, duy có công làm cho đất phì nhiêu đặng cho buổi gặt hưởng nhờ mà không chịu làm, thế thì phải diệt tận chơn linh.

Hai câu sau kết cuộc.

52. ĐỨC CHƠN CỰC LÃO SƯ GIÁNG CƠ DẠY NGÀY 18-7-1928 (TÂY NINH QUYỂN II TRANG 57).

... Đạo không phải một hội để chôn cây, cũng chẳng phải mỗi hàng để nhóng giá mà chư Đạo hữu hiện thời đã thấy Đạo có ích về hai sự ấy mà thôi.

Buồn! Người Đạo thì bơ thờ như gái mới về nhà chồng, ban sơ ruột trống lỗng như thùng không, trí não chưa thấy xa hơn gối. Nhóm lại nghịch lẫn nhau, gièm siểm nhau, lo đứng trên người khác, nhưng lại không tài, liệu biện chớ có ích chi cả.

Đức Chí Tôn vì thương dân tình nơi đây đã khổ tâm nên gieo Đạo, đem chiếc thuyền từ cận bến để diu dắt vào chỗ bình địa đặng tự tại thung dung, mà vì chưa hiểu thấu căn nguyên, khổ bao giờ trông thoát.

53. ĐỨC CHÍ TÔN CHO BÀ LANG, năm 1926:

*LANG chung cỏ dạ ít ai tường,
Bời kẻ hiền lương chác nỗi thương.
Thương mẹ, thương cha, thương chủng tộc,
Thương Tông, thương Tổ hết Môn Đường.*

54. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT NGÀY 13-4 KỶ SỬU (1949) (BÍ PHÁP TRANG 7):

Mặt địa cầu này có nhiều sắc dân; sắc dân nào đã khôn ngoan thì họ truyền tử lưu tồn, khôn ngoan đặc biệt, điều ấy không ai chối đặng. Ấy vậy cái linh của chúng ta không ngó thấy mà biết rằng có, cái truyền thống cũng như Bí Pháp là cơ quan bí mật ta không ngó thấy, không có gì tượng trưng cho nó nơi mặt địa cầu này, nhưng ta biết rõ nó vẫn tiến triển mãi.

55. ĐỨC CHÍ TÔN DẠY NGÀY 23-3 CANH NGỌ (1930) (TN-QUYỂN II TRANG 73)

... Tà đã thắng chánh thì con làm thế nào mà đương cự cho kham. Con là đứa mà Thầy đã tin cậy hồi mới ban sơ, tuy bước đường cũng lắm lúc sai lầm nhưng nhờ các Đấng Thiêng Liêng thương mà chỉ dẫn; nên bước vừa trò tới kịp lúc trở ra. Thương hại thay cho nhiều đứa khác, quyền chưa từng nắm, cửa chưa từng cầm, sắc chưa từng gần, lợi chưa từng thấy, bị lũ yêu quái tùy Thiên thơ đem treo trước mắt mà phải lầm lũi bước đường; Chơn linh quý hóa kia mắc lẫn với xác phàm mà chịu muôn đời chìm đắm.

56. ĐỨC LÝ GIÁO TÔNG DẠY NGÀY 24-12-1930 (CANH NGỌ) (TN-QUYỂN II TRANG 78)

Lão nằng mang tình nghĩa cùng một bạn Thiêng Liêng vì đời lãnh mạng, tạo Đạo để cứu chúng sinh mà phải chịu mong trần vào cảnh đọa. Lão nên nói rằng: Cơ thường phạt của Thiên Thơ thì lắm điều trái hẳn với trí người tưởng tượng, có nhiều khi thưởng hữu hình mà làm hình phạt vô vi, mà cũng có khi lấy hình phạt hữu vi mà thưởng Thiêng Liêng công nghiệp.

Vậy cái thưởng và cái phạt Lão dùng điều đình Thánh Giáo, nhiều khi chư Hiền Hữu, chư Hiền Muội không phương thấy lý đặng. Nên khá dè chừng, đừng vội luận nhảm bàn khùng mà mang tội Thiêng Liêng, rất uống nghe!

57. ĐỨC QUAN THÁNH ĐẾ QUÂN DẠY NGÀY 12-5 CANH NGŨ (1930) (TN-QUYỂN II TRANG 74)

... Muốn học Đạo mà lại kèo nài giao kết thì dẫu cho bậc phẩm nào đi nữa cái ân đức Từ Bi cũng khó chịu theo được...

*Khuôn đời chưa dễ tạo nên hình,
Tóc bạc còn mờ lối nhục vinh.
Hòn ngọc khó đem trau Thánh chất,
Cân vàng khôn lấy nện chày kinh.
Phước Trời gieo sãi còn giao kết,
Lợi thế cho nên xúm giựt giành.
Thời cuộc tuần hườn tai ách khởi,
Liệu mà xong lớt, liệu đua tranh.*

58. ĐỨC QUAN ÂM DẠY NGÀY 21—3—QUÍ DẬU

Các con phải lo cúng kiến thường:

Một là tập cho Chơn Thần đặng gần gũi các Đấng Thiêng Liêng sáng lạng.

Hai là cầu khẩn với Đại Từ Bi tha thứ tội tình cho các em và cả chúng sanh.

Ba là có tế lễ thì tâm phải có cảm, cảm rồi mới ứng, ứng là lẽ tự nhiên.

Bốn là tâm có cảm thì lòng bác ái mới mở rộng, mà nhứt là khiếu lương tri lương năng của các em cũng nhờ đó lần hồi thành ra mãn huệ. Các em nhớ à!

59. ĐỨC NGUYỆT TÂM CHƠN NHƠN, giảng tại Kiêm Biên ngày 3—4—Quý Dậu (26 Mai 1933):

... Các luật pháp của Đức Chí Tôn đã đào tạo đều hữu ích cho cơ quan hành động cho chánh giáo của Người, một cái dấu bỏ ra cũng không đặng. Hễ tùng thì Đạo thành, còn nghịch thì Đạo diệt. Cả thầy Hội Thánh không ai đặng quyền ra khỏi ngoại luật. Chúng ta vâng theo mới đắc thành quyền hành Hội Thánh, thảng có một người nghịch thì làm rối loạn chơn truyền.

Kẻ nghịch cùng Thế Đạo thì trục ngoại xã hội hay là diệt tàn cho khỏi lưu hại, còn kẻ nghịch cùng Đạo Pháp thì tội trục ngoại Thánh Thể Chí Tôn hay là có ngày quyền Thiêng Liêng diệt thác.

60. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT ĐẠO NGÀY 13-4 KỶ SỬU (1949) (BÍ PHÁP TRANG 8)

Muốn bảo thủ cho cái sống tồn tại, Đạo giáo lập ra cái thuyết “*Ái Truất Thương Sanh*” làm căn bản. Họ lấy yêu ái mà định luật cho cơ quan bảo thủ cho cái sống tồn tại đến ngày nầy, là do nơi đó mà tinh thần con người định quyết rằng khuôn luật tạo đọa có bảo thủ mạng sống với khuôn luật ái truất quần sanh của họ đặng thi thố định con đường, rồi họ quả quyết đi đến, tức nhiên sẽ đến cảnh linh của họ giữa vạn vật. Họ sẽ thấy đặc điểm của họ để làm chủ vạn linh ấy. Giờ phút nào họ thấy được thời họ có quyền vi chủ vạn linh. Đương nhiên họ sống với hình hài xác thịt mà họ đã quả quyết định quyền vi chủ của họ giữa vạn linh được buổi thoát xác, tức là buổi lìa khỏi căn bản nguyên sanh của họ, họ sẽ tới được cảnh giới Chí Linh. Ấy là Bí Pháp Đức Chí Tôn để lại mặt đạ cầu nầy vậy.

61. ĐỨC QUYỀN GIÁO TÔNG GIÁNG CƠ NGÀY 14-11-1958 CHO BÀI THI NHƯ SAU:

*Kỷ niệm tượng trưng mối cảm tình,
Tình hoài nghĩa đệ với ân huynh.
Liên quan mật thiết tuy là bóng,
Hội hiệp yêu đương thể có hình.
Một kiếp phù sanh đời vật chất,
Muôn năm trường cửu điểm chơn linh.
Xác hồn đoàn kết xây thời thế,
Thế sự do Thiên hưởng thái bình.*

- 62. ĐỨC CHÍ TÔN CHO THÁNH GIÁO NGÀY 8-1-NHÂM THÂN (1932) SAU KHI QUẢ CÀN KHÔN BỊ CHÁY CHỈ CÒN LẠI THIÊN NHÂN VÀ VÀI NGÔI SAO:**

*Chẳng phải Tây Ninh chịu nạn nghèo,
Cuộc đời luân chuyển thế cheo leo.
Trời còn đất lở tan thương biển,
Ruộng rẫy, phố phường lộ mốc meo.
Sắc tướng âm thình tua giảm bớt,
Thêm đường công quả chúng làm theo.
Văn chương đâu rõ thông cùng lý,
Thạnh trị hưng vong đã lở vào.*

- 63. ĐỨC LÝ GIÁO TÔNG DẠY NGÀY 1-8-1931 (TÂN MÙI):**

... Th. T... Th... Lão mừng Hiền Hữu đó. Lão vì Chí Tôn đã hứa mà lo lập vị cho đáng giá, vậy Hiền Hữu cũng phải tận tâm chung lo với Lão mới phải.

Ngày nay đã hành chánh thì cũng nên lập mình cho đủ tư cách của một người cầm sanh mạng của nhơn loại. Chưa có ngôi vị để vương nào sánh với phẩm vị Thiêng Liêng đặng, khá phân biệt trọng khinh mà giữ gìn, kéo bị tà tâm rối loạn.

- 64. BÁT NƯƠNG GIẢI THÍCH VỀ ÂM QUANG NGÀY... THÁNG 10-1932 (TN QUYỂN II TRANG 83)**

Âm Quang là khí chất hỗn độn sơ khai, khi Chí Tôn chưa tạo hóa; lũng âm khí ấy là Diêu Trì Cung chứa để tinh vi vạn vật, tỷ như cái âm quang của phụ nữ có trứng cho loài người. Khi Chí Tôn đem Dương Quang ảm áp mà làm cho hóa sanh thì cái khoản Âm Quang

phải thối trầm làm tinh đầu là cơ quan sanh hóa vạn linh. Song lăng Âm Quang ấy có giới hạn, nghĩa là nơi nào ánh Linh Quang của Chí Tôn chưa chiếu giám đến thì còn tối tăm mờ mịt, chẳng sinh chẳng hóa. Vậy thì nơi khiếm ánh sáng Thiêng Liêng là Âm Quang, nghĩa là Âm Cảnh hay là Địa Ngục, Diêm Hình của chư Thánh lúc xưa đặt hiệu. Vậy thì chính lời nhiều tôn giáo, nơi ấy là những chốn phạt tù những hồn vô căn, vô kiếp, như quả buộc ràng, luân hồi chuyển thế, nên gọi là Âm Quang đặng sửa chữ Phong Đô Địa Phủ của mê tín gieo truyền, chớ kỳ thật là nơi để cho các chơn hồn giác thân định trí (một nơi trung gian giữa Thiên Đường và Địa Ngục hay là mờ mờ mịt mịt). Ấy là một cái quang ải, các chơn hồn khi qui Thiên phải đi qua đó.

65. BÁT NƯƠNG DẠY NGÀY 12-2-1933 (29-12-QÚI DẬU)

*Mãng nhau vì thấy giúp nên nhau,
Mãng Đạo từ đây đẹp vẻ màu.
Mãng xác Chí Linh thêm mãnh lực,
Mãng thân chơn lý đặng danh cao.
Mãng duyên như loại đường tu vững,
Mãng phương nguyên hồn chẳng chút hao.
Mãng Đạo từ đây nâng thế giới,
Mãng nền Thánh Giáo trở thành cao.*

66. ĐỨC THÁI THƯỢNG ĐẠO TỔ GIÁNG NGÀY 15-7 GIÁP TUẤT (1934)(TN QUYỂN II TRANG 92)

... Tà chánh, Bản Đạo nói thiệt, cũng chưa dám định đoạt. Trong cái rũi thường có cái mai, trong cái mai vẫn

khép cầm sự rũi, khó lường được; điều cần là nên làm mà thôi. Nếu luận tà chánh thì chưa một ai dám còn mang mắt phàm xứng tụng mình là chánh. Cái tà vì thiên cơ xử dụng, tà vì cơ thử thách của Tam Giáo Tòa, tà vì những quỷ xác ma hồn lẫn lộn của Quỷ Vương để làm cho công phu lỡ dở. Mỗi cái tà có duyên cơ ấy, ngày sau có sự biến đổi Thiên Liêng, hoặc có một kết quả. Ngày chung qui chỉ đem về Thầy một chữ TÂM và những công nghiệp đã xây thành cho sanh chúng...

67. ĐỨC THƯỢNG SANH ĐỌC DIỄN VĂN TIẾP TỔNG THỐNG NGUYỄN VĂN THIỆU NGÀY 8-1 TÂN HỢI (3-2-1971):

Tôn chỉ của Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ đầu được thực thi nhiều ít thế nào, chúng tôi vẫn âm thầm làm việc, tránh sự phô trương ồn ào, không dám khoe khoang, không tranh giành uy tín, không chác lợi cầu danh, chỉ giữ một mực hòa ái để làm xong xứ mạng, tiếp tay với chánh quyền trong mọi công tác xã hội, đoàn kết với mọi tôn giáo thuần túy trong nước để chận rưới tình thương cho nhơn loại trước cảnh khổ đau của đồng bào bởi sự tàn phá của chiến tranh suốt phần tư thế kỷ nay.

68. ĐỨC HỘ PHÁP NGŨ CÙNG THANH NIÊN NAM NỮ:

Bản Đạo nói thật, nếu chẳng vì tạo đại nghiệp cho đám trẻ sau này thì ngày giờ này Bản Đạo chẳng còn ngồi đây gánh cả sự lao nhọc, cực khổ đão để, nhứt là lúc quá tuổi lục tuần, cần phải tịnh dưỡng tinh thần nhiều hơn. Cả một gánh nặng như núi Thái Sơn Đức Chí Tôn giao phó mà Bản Đạo quyết định gánh vác là hoài bảo đám hậu tấn đó. Bản Đạo chăm nom gìn giữ, sợ hư hao

từ chút, vì nếu để hư hao rồi, đám nhỏ sau này không có của mà dùng. Mình chịu khổ nhọc trước để cho mấy em mình sau này bớt cực. Cái sống của mình bây giờ là để mưu cái sống hạnh phúc cho đám trẻ tương lai. Cái sống được như thế mới đáng giá trị kiếp sống. (Trích Thông Tin số 22 trang 2)

69. NGÀI HIẾN ĐẠO (LẠC NHÂN) CÓ VIẾT TRONG THÔNG TIN SỐ 25 RA NGÀY 5-4-1971 TRANG 10.

*Gặp gái tốt trong cơn vắng vẻ,
Thấy ngàn vàng ở chỗ đồng không.
Đụng giặc lớn trong cơn sáng sớm,
Nghe tin cứu nạn lâm nguy gần chết.
Ấy là một cuộc thử vàng đá.*

70. BÀ C. P. S LÂM HƯƠNG THANH THUYẾT ĐẠO TẠI THÁNH THẤT MỸ NGÃI (SA ĐÉC)

... Xem như Nho nói: Tôn tâm dưỡng tánh,
Tiên nói: Tu tâm luyện tánh,
Thích nói: Minh tâm kiến tánh.
Thích nói: Từ Bi
Nho nói: Trung Thử
Tiên nói: Cảm Ứng
Tiên nói: Bảo ngươn thủ nhứt,
Thích nói: Vạn pháp qui nhứt,
Nho nói: Chấp trung hoán nhứt.
Cứ đôi câu đại khái đó thì đủ biết nghĩa lý nào có

khác chi? Nên Đức Thế Hà Tiên có bài thi rằng:

*Tam giáo nguyên lai nhứt lý đồng,
Hà tu phân biệt các tây đông.
Tam hoa, tam bửu, tam tài lý,
Ngũ đức, ngũ hành, ngũ giới trung.*

71. ĐỨC QUYỂN GIÁO TÔNG NÓI TRONG LUẬN ĐẠO CHƠN NGÔN, trang 27, chương thứ 7, kết cáo dâng lên Đức Lý Giáo Tông. Ngày rằm tháng chạp Nhâm Thân (10-1-1933):

Đệ tử còn mang nặng thi hài không được rộng thấy, nên tùy theo ý kiến phạm của Đệ Tử dâng sớ chung niên đây rần luận xét các việc trong nền Đạo, có chỗ nào sai lầm sơ sót xin Ngài từ bi tha thứ.

Cả con cái nam nữ của Đại Từ Phụ bị lưu luyện hồng trần đã lâu, câu kết tội tình, trường lý oan gia đang giải, hết thấy còn lầm điều tội lỗi. Đệ Tử đây là con lớn của Đại Từ Phụ, vì thiếu đức, dở dạy, dụng tính, cạn suy nên cả em út chưa đặng gọi nhuần Thánh đức, xin Ngài rộng lượng bao dung tha thứ cho cả thấy mấy em để cho mình Đệ Tử gánh vác cho cả đàn em, dẫu Ngài định tội chi Đệ Tử cũng cam chịu.

Phần riêng Đệ Tử, Đệ Tử tha các lỗi của mấy em đã phạm với Đệ Tử từ thử.

Khép nép khẩn cầu cúc cung bá bái.

72. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT ĐẠO NGÀY 13-4 KỶ SỬU (1949) (BÍ PHÁP TRANG 8):

Chúng ta thấy các nền Tôn Giáo từ trước đến giờ, dẫu cho linh ấy không ra tướng diện, từ buổi có loài người

vẫn chạy theo linh ấy. Các nền tôn giáo tại mặt địa cầu này và các bậc Giáo Chủ tạo Đạo vẫn tìm cách làm cho cái Linh ấy được ra tương diện. Bản Đạo không cần tả nhiều e thiên hạ nói của mình trọng hơn của thiên hạ. Đạo Cao Đài có đủ quyền năng hiển hách anh linh của nó. Không có nền tôn giáo nào tại thế này khả dĩ đối thủ được cả thầy, tức nhiên Bí Pháp của Đạo Cao Đài giờ phút này không có kẻ nào dám cả gan nói Bí Pháp ấy do tay phạm hay do một vị Giáo Chủ mang xác phạm cầm nó, mà chính trong tay của Đức Chí Tôn là Đấng tạo Càn khôn vũ trụ, Chúa cả vạn vật cầm Bí Pháp trong tay đặng độ rỗi phần hồn nhơn loại, tức nhiên không có nền tôn giáo nào dám đối thủ với Đạo Cao Đài cho bằng đặng.

73. ĐỨC CHÍ TÔN DẠY HỒI MỚI KHAI ĐẠO:

*Nhà Nam từ trước ở vòng tôi,
Nay được một mình sắm một ngôi.
Nhàm tiếng chê bai cha chả nhục,
Niết Bàn nay hiển chứng kinh oai.
Kinh oai hỏi thử Đạo ai bày,
Mà lấy lòng nghe sắm diếc tai.
Rằng Đức Ngọc Hoàng là Chúa cả,
Thương bầy con dại đấng hòa khai.*

74. ĐỨC THƯỢNG SANH NÓI TRONG BẢN TUYÊN DƯƠNG CÔNG NGHIỆP BÀ NỮ ĐẤU SƯ HƯƠNG HIẾU NĂM 1971:

Phải sợ Đức Chí Tôn và Phật Mẫu hơn sợ mịch lòng người thì mới hăng là vô tư. Còn vị nể cá nhân hơn tôn trọng luật Đạo thì chẳng phải là tư cách của người cầm

quyền. Vì cán cân công bình một khi đã chênh lệch thì Đạo đức không còn tồn tại mà việc làm chỉ là tác động quá tầm thường của kẻ phạm tặc.

75. NGÀI BẢO THẾ NÓI TRONG HỘI NGHỊ TOKYO NGÀY 19-7-1955 BÀN VỀ TÔN GIÁO QUỐC TẾ.

... Cũng nên lưu ý trong hai hội vạn quốc và Quốc Liên không có đại diện Tôn Giáo tức là không có đủ tinh thần giải quyết ổn thỏa mọi điều bất mãn trong thế sự. Người ta có quan niệm, nhà tu trì chỉ biết kinh kệ nguyện cầu mà quên rằng vì thương hại chúng sanh nhà tu mới sớm kệ chiêu kinh, cầu nguyện cho dân chúng bớt khổ, quên rằng chớ chi các nhà thông thái phát minh nguyên tử lực, chịu hợp tác với nhà tu trì để xử dụng thì lực lượng nguyên tử sẽ dùng vào việc giúp ích cho thế gian hơn là giết hại đồng chủng, quên rằng lấy Đạo đức khuyến thiện là bổn phận Thiêng Liêng của nhà tu đặng bảo thủ hòa bình còn lấy bạo hành đặng ép buộc chúng dân thì không bao giờ hết loạn...

76. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT NGÀY 5-7 MẬU TÝ (1948)

... Bản Đạo kết luận: Trung, Hiếu, Nghĩa là 3 tính chất của một vị Thánh, vì có nên Tiên Nho buổi trước tầm hiền thì dung lựa trong 3 tánh đức đó mà tìm thì ắt tìm đặng không lầm. Tại mặt thế này, thoảng ta có gặp người như thế tức quyết đoán ắt hẳn là chơn linh cao trọng chớ không phải người hèn hạ phạm phu. Trái lại, kẻ nào phi ân bạc nghĩa, bất hiếu, bất trung là chơn linh hạ tiện, đi lẫn đến hoàn cảnh thú hình hài và thú tánh đức mà chớ.

77. NGÀI HIẾN ĐẠO NÓI TRONG LỄ ĐẶT VIÊN ĐÁ ĐẦU TIÊN SỞ BẢO CÔ VIỆN.

... Chúng tôi dám nói quả quyết rằng: *“Ai dám chia cơm xẻ áo cùng kẻ khó tức là làm một việc nghĩa đối với Trời.”*

Căn cứ lời Đức Nguyệt Tâm Chơn Nhơn dạy:

*“Ai cho kẻ khó bạc tiền,
“Là cho Thượng Đế Huyền Thiên vay rồi”.*

78. ĐỨC PHẬT MẪU GIÁNG DẠY ĐÊM 15-8 KỶ SỬU (1949):

... Thử xem lại trong khoảng 200 năm trước thì tấn tuồng đời của mấy con vẫn y hệt như ngày nay không khác: vay vay, trả trả chẳng mất ngày nào. Tây Sơn cũng Nguyễn mà Nguyễn cũng Tây Sơn. Khi Chí Tôn giảng cơ dạy Đạo thì Người đã tìm phương giải kiếp buộc các con hành Đạo phế đời, thử hỏi các con có từng pháp y lời minh thệ của các con chẳng? Lấy Thánh tâm đoán xét thì phép Ngũ Lôì đã trúng Thiên Điều. Mụ lấy làm xốn xang áo não khi rước mấy đứa qui hồi với trần trẻ giọt lụy, vì chúng đã tạo nghiệp chớ không đoạt quả chút nào hết. Cái đau thảm ly tình của các con nó làm cho nao nức lòng Mụ.

79. ĐỨC QUYÊN GIÁO TÔNG NÓI TRONG PHƯƠNG CHÂM HÀNH ĐẠO.

... Nhập môn câu Đạo là để làm lành lánh dữ, dưỡng tánh tu lên, lập công bồi đức cứu độ nhơn sanh, chớ không phải vào Đạo cậy lấy phần đông rồi kết phe lập đảng rồi ỷ chúng hiếp cô, cùng là xui mưu làm loạn. Kẻ vào Đạo chỉ mưu việc quấy như vậy là muốn gây rối cho nền Đạo, tức là kẻ nghịch Đạo đó. Muốn giữ Đạo cho tròn bốn phận,

người nhập môn rồi phải do nơi Tân Luật lại cần làm lành lánh dữ và trau dồi đức hạnh...

80. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT ĐẠO NGÀY 13-10—GIÁP NGỌ (1954) TẠI THÁP ĐỨC QUYỀN GIÁO TÔNG:

... Đêm hôm Bản Đạo có làm bài thi để gheo Đức Quyền Giáo Tông:

*Nguyên vọng như anh đã thỏa rồi,
Cố tâm kế chí có thành tôi.
Bầu linh, gậy sắt ông an thế,
Chày Giáng Xử Ma tớ giúp đời.
Vững tiến xa thơ già gần đấy,
Xuôi chèo Bát Nhã trẻ đua bơi.
Khuôn hồng trước thấy trời quang đảng,
Kế nghiệp may sau vẫn có người.*

81. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT, ngày 12-5—Kỷ Sửu (1949) (Bí Pháp trang 9):

Bản Đạo đã nói từ hồi nào đến giờ, con người bao giờ cũng chiến thắng với những trở lực làm mất tự do, mất quyền vi chủ của mình, tức nhiên tâm lý nhơn sanh không buổi nào chịu thua một cương bức nào làm họ mất quyền vi chủ, họ chiến đấu mãi thôi.

Ngày giờ nào còn quyền áp bức, dân tộc nầy ép bức dân tộc khác, dùng quyền tàn sát đảng báo thù sanh mạng của họ thì giờ phút đó chưa có hòa bình trên mặt địa cầu nầy. Không hòa bình là tả Đạo, là giả Pháp, không đúng với tâm lý nhơn sanh.

82. BÀ LỤC NƯƠNG GIẢNG CƠ NGÀY 15-8-ẤT SỬU (1-9-1925)

THƠ LIÊN NGÂM

Lục Nương:

*Ở thế sao chê tiếng thế buồn,
Buồn vui hai lẽ lấy chi đong.*

Thượng Phẩm:

*Cân đai tuế nguyệt trên hôn bướm,
Tên tuổi phong ba lấm bụi hồng.*

Hộ Pháp:

*Chiếc bách đập dồn dòng bích thủy,
Phồn hoa mờ một giấc huyền lương.*

Thượng Sanh:

*Bờ dương chừ đặng phong trần rảnh,
Quả gánh thơ tôn đạo bốn phương.*

83. ĐỨC CHÍ TÔN DẠY NGÀY 17-9-1927 (TRÍCH THÁNH NGÔN QUYỂN II TRANG 40):

Các con! Phần nhiều chư môn đệ ham muốn phong tịch, nhưng chưa hiểu Thiên Phong là gì? –Thầy để lời cho các con biết rằng: Nhiều Thánh, Tiên, Phật xuống phàm, nếu căn quả tiền khiên không mấy trọng hệ, nghĩa là kiếp trần duyên không chi phải như bọn nhiều thì dầu không Thiên Phong, hễ gắng công thiện niệm thì địa vị cũng đạt hồi đặng.

Thiên Phong là để cho bậc Thánh, Tiên, Phật lìa trần phải lấm dầy công cùng chúng sanh mới trông mong hồi

cựu phẩm đẳng, các con nên nhớ: Thầy lấy từ bi phong tịch, chứ Chúc Sắc nếu vì áo mào hơn Đạo đức thì tội chất bằng hai.

84. ĐỨC THÁI THƯỢNG ĐẠO TỔ GIÁNG NGÀY 15-7 GIÁP TUẤT (1934) TN-II TRANG 92:

... Xưa Hồn Bái Công chưa phải chánh đáng là một vị minh quân mà cơ Trời vẫn để cho nghiệp Hán 300 năm quyền bính, nào tặc đồ hiền tài, hữu thi vô chung, nghe lời xàm tấu, giết người lao công hạng mã, nếu chẳng phải chí của Trương Lương thì không thể nào khỏi xung tâm oán trách. Võ Tắc Thiên hoang dâm thái thậm, Tùy Dương Đế lỗi Đạo muôn phần. Sở Hạng bạo ngược vô biên, Tần Thủy Hoàng hôn quân cực điểm.

Nhưng than ôi! Máy thiên cơ buổi nọ nếu phải chịu chuộng một ít vị công thần bị khếp vào vòng những kẻ bị sở bức thì phải thay đổi, bôi xóa sự nghiệp non sông của những chúa tể ngu muội ấy chẳng? Cười...

Đời là đời, Đạo cũng vậy, chi chi cũng có định phân mực thước. Những kẻ chí sĩ lãnh trách nhiệm nghiêng vai gánh vác cả non sông đều làm phạm sự, công nghiệp nhiều ít ấy tính lời vốn với Tòa Thiêng Liêng, hoặc ghi tên tuổi vào thanh sử thiên niên, chớ chẳng phải kể công trình với chúa tể ấy?

85. NGÀI HIẾN ĐẠO VIẾT NƠI THÔNG TIN SỐ 25 TRANG 10:

Con mắt là gương soi mình,
Lỗ tai là cửa trong thân mình.

Coi lắm thì gương lờ, nghe lắm thì cửa bít.

Mặt ấy là sân thân, tóc ấy là hoa óc;

Lòng sâu thì mặt héo, óc hao thì tóc bạc.

Tinh ấy là thân mình cũng là cái báu trong mình; nhọc quá thì tinh hao, dùng sức quá thì mất sáng. Các lời ấy nên dùng để làm thuốc vệ sinh.

86. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT NGÀY 29-5 KỶ SỬU (1945) (BÍ PAP TRANG 21):

... Chúng ta trọn hiến thân làm Thánh thể cho Ngài mà tu sống cho mình, không phải sống cho Ngài là không đúng sống; không phải sống cho mình mà là sống cho Ngài, vì chính mình đem trọn cái sống ấy dâng nạp cho Ngài, mà tưởng tượng ta khổ thì tức nhiên Đức Chí Tôn khổ còn gì? Ớng không có khổ mà lại sống dinh diệu quá. Ta lại gặp thời kỳ này, may duyên gặp được một cảnh sống lạ thường, sống về thánh chất, sống về Thiêng Liêng, sống về càn khôn vũ trụ, sống về Trời Đất, sống đường ấy mà gọi là khổ sao đặng?...

87. BÀ LÂM HƯƠNG THANH LUẬN CHỮ ĐẠO TẠI THÁNH THẤT MỸ NGÃI (SA ĐÉC):

Đạo nguyên một gốc nảy sinh ra,

Đạo mở kỳ này ấy thứ ba.

Đạo giáo rộng quyền cho bút Thánh,

Đạo căn vun đắp tựa lòng ta.

Đạo lo trời bước lên đường chánh,

Đạo chó lắm chơn đến nẻo tà.

Đạo Lão, Đạo Nho và Đạo Phật,

Đạo nguyên một gốc nảy sanh ra.

88. ĐỨC THƯỢNG SANH VIẾT NƠI BÁO DUY TÂN “TÂM CHƠN LÝ” SỐ RA NGÀY 25... 1968, trang 2:

... Khổng Tử xưa châu du thiên hạ cho tới già, vì không gặp được chúa biết dùng để sửa đời trị nước. Khương Thái Công là ông câu nơi sông Nhị, Nịnh Thích chẵn trâu ở Ngao Sơn, Bá Lý Hề xin ăn nơi đất chất, đều là những bậc cao, sẵn ôm tài tế thể trong mình nhưng chưa gặp thời nên cam vất vả. Nếu gặp Chúa xứng đáng, biết dụng nhơn, xem phải Đạo minh quân hương tế thì cái chí hướng của người quân tử đã đạt. Nhưng công thành thì thân thối; cái thích của họ là sự gây dựng của mình đã được hoàn toàn, lấy sự vui của muôn dân làm phần thưởng cho mình chớ không cần phú quý vinh hoa của người đến đáp.

89. THÁNH GIÁO ĐỨC KHỔNG TỬ:

*Tam Giáo từ xưa vốn một nhà,
Người xưa lắm tưởng vọng chia ba.
Minh Tâm nay hiểu đường chơn giả,
Mẫn Tánh mới thông lẽ chánh tà.
Thích Đạo tỷ như hành bộ khách,
Nền Nho ví tựa chiếc đò qua.
Muôn ngàn kinh sách do nơi chữ,
Tam Giáo từ xưa vẫn một nhà.*

90. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT NGÀY 28-1-GIÁP NGỌ (1954) TRONG DỊP ĐI TIỀN NGÀI TRẦN KHAI PHÁP:

... Bản Đạo lại thêm một điều trọng hệ hơn hết, Người

(Khai Pháp) không phải lạ nơi mặt địa cầu 68 này, Người đã cùng làm bạn với nhơn loại và chịu khổ vì nhơn loại. Ngài là một bậc yếu nhân đã giúp ích Đức Chí Tôn tạo dựng một nền văn minh hiện tại. Bản Đạo nói quả quyết rằng Ngài là một yếu nhân đã cầm quyền về tinh thần của một nền văn minh, Ngài tái kiếp, sứ mạng của Ngài không chi khác hơn làm thế nào cho nền văn minh ấy chung hiệp với các nền văn minh tối cổ trên mặt địa cầu này, làm cho thiên hạ thống nhất về tâm hồn, thống nhất về Đạo đức.

91. NGÀI BẢO THẾ ĐỌC DIỄN VĂN NƠI HỘI NGHỊ TÔN GIÁO THẾ GIỚI TẠI TOKYO NGÀY 19-7-1955:

... Và chẳng đời có Liên Hiệp Quốc thì Đạo dựng nên cộng đồng Giáo Hội, liên kết cả giáo phái trên địa cầu để giúp tinh thần Đạo đức cho loài người vì nhục dục mà làm môi cho nguyên tử lực.

Cộng đồng Giáo Hội sẽ có điều kiện tạo nền tảng đại đoàn kết tôn giáo, có kỷ luật và chương trình giáo hóa trên giải pháp cách mạng tinh thần. Giải pháp này là tôn giáo phải gìn giữ chúng sanh đặng dìu dẫn trên lối nghĩa nhân, trên đường công chánh, hơn là đợi chúng sanh đến gần mình đặng học hỏi thì không trông gì họ đến. Đời hằng quên Đạo chớ Đạo chẳng quên đời, mà nhằm lúc đời quá dữ, Đạo không thể điềm nhiên tọa thị mà tự mình tầm phương cứu họ, chớ họ không tự cứu.

92. BÀ NỮ PHÓI SƯ HƯƠNG LỰ TÂM SỰ VỚI BÀ NỮ ĐẦU SƯ HƯƠNG HIẾU NĂM 1972:

“Chồng chết, con là Đức Thượng Sanh mới vừa 9 tuổi,

ráng nuôi con cho ăn học thành tài, thi đậu đi làm việc, cũng như Cao Tiếp Đạo. Nay bỏ tôi qui Thiên hết, còn đưa con gái (là Bà Cường) nay đau, mai mạnh chớ chi Đức Chí Tôn đem tôi về thế cho Thượng Sanh ở lại lo cho nhơn sanh. Tôi già rồi có sống cũng chẳng ích cho cho Đạo...” (Trích Thông Tin số 68 trang 8)

93. NGÀI CAO TIẾP ĐẠO VIẾT TRONG PHÁP CHÁNH TRUYỀN BẰNG PHÁP NGŨ:

... Các nhà tiên tri đã giảng dạy rằng: Đạo Trời chỉ có một, Đạo phải tồn tại, càng ngày càng mở rộng, không bao giờ mất động lực và bất di bất dịch.

*Giáo lý của Moise là cái nụ,
Giáo lý của Jesus là cái bông,
Giáo lý của Cao Đài là trái.*

Hoa không phá hủy nụ, trái không tàn phá hoa, không có sự phá hủy chỉ là sự hoàn thành. Những lá chết của nụ phải rụng đi để cho hoa nở, những cánh hoa rồi cũng phải rụng đi để thành trái và để cho ra trái chín. Những lá chết, cánh hoa rụng có phải là vô dụng không? –Có nên bỏ đi không?

– Không! cả lá chết và cánh hoa lúc thường cũng tương ứng cần thiết, không có nó không thành trái. Những lẽ đó đã nhiều lần được giảng dạy hoặc tiên tri.

94. ĐỨC HỘ PHÁP NÓI TRONG BỨC THƯ XUÂN BÌNH THÂN NGÀY 21 THÁNG CHẠP NĂM BÌNH THÂN (22-1-1957):

Với con cái chơn thành của Đức Chí Tôn thì Bản Đạo nói: *“Ta phải làm phi thường như Đại Từ Phụ đã làm*

phi thường, chỉ kiếp sống của ta phi thường mới đáng sống”. Còn với con cái chơn thành, thật thà của người thì Bản Đạo lại nói: “*Cứ noi bước của đàn anh, nhứt tâm, nhứt đức, vì họ không có quyền hành nào trong kiếp sống của họ mà cả gan dìm dặt con cái Thiêng Liêng của Đức Chí Tôn đi làm đường lạc ngộ.*”

95. NGÀI KHAI ĐẠO NÓI TRONG LỄ TẤN PHONG 38 VỊ LUẬT SỰ NGÀY 29-11 NHÂM TÝ (1973):

... Khi thọ lãnh sứ mạng của Hội Thánh tức mỗi người đã chấp nhận nạp mình hy sinh phụng sự cho chánh nghĩa thể Thiên hành hóa, tức là bất chấp khổ hạnh gian lao, tấn bước trên đường lập vị; con đường ấy ngược dòng với nẻo thế sự.

Muốn được xứng phận xứng danh đứng vào hàng Thánh Thể của Đại Từ Phụ, tiến thân trên con đường Thánh đức, chúng ta hãy đem hết chơn tâm, chơn ý vì chỉ có thế mới làm báu vật xây cất Tòa Cao Đài để cho 92 ức Nguyên Nhân hưởng vào đặt mình dưới bóng từ bi của Đại Từ Phụ.

96. NGÀI TIẾP ĐẠO THUYẾT ĐẠO TẠI ĐỀN THÁNH ĐÊM RẪM THÁNG CHẠP NĂM ĐINH HỢI (1947):

... Chính Thất Nương cũng vì khổ đó nên mới có để lời than sau khi lãnh lệnh xuống Âm Quang độ con cái Đức Chí Tôn đang bị giam hãm nơi đó, lựa chỗ cho đầu thai. Thật là một ân huệ vô cùng vô tận của Đức Chí Tôn để độ con cái của Người vậy. Thất Nương vì hiếu, khi hay cha mẹ mắc tội nơi Phong Đô liền bỏ Cung Diêu Trì đến

đó độ rồi nên bị Thiên Đình bắt tội. Đã hai kiếp sanh khổ vì tình vì hiếu. Sau khi được Ngọc Hư xá tội có đến từ già bằng bài thơ:

*Hai kiếp đeo đai lấm nợ trần,
Cái thân vì khổ bận cho thân.
Niềm duyên đổ ngọc lan dòng nguyệt,
Nỗi hiếu rơi châu tươi mộ phần.
Giữ Đạo mong chờ ngôi Đạo tịch,
Bán mình quyết cứu độ song thân.
Nước non càng ngấm càng thêm chạnh,
Chạnh thām khi mang mảnh xác trần.*

97. ĐỨC HỘ PHÁP CẢM ĐỀ NĂM 1935:

NGƯỜI TU HÀNH

*Chẳng ham danh lợi chẳng mê trần,
Thạch động thanh nhàn thân độ thân.
Biển Bắc mặc dầu con sóng bủa,
Non nam chi quản bóng mây vần.
Ngày ăn hai bữa nuôi tinh huyết,
Đêm ngủ ba canh dưỡng khí thân.
Quyết đoán công phu thân vận động,
Đường Tiên cửa Phật môi mong gần.*

PHẠM HỘ PHÁP

98. ĐỨC CHÍ TÔN DẠY NGÀY 1—10 ĐINH MÃO (1927) (TRÍCH THÁNH NGÔN QUYỂN II TRANG 41):

... Thành cùng không, đặng hay thất, Thầy cũng chỉ ngưng cân Thiêng Liêng mà đợi cuộc hành tàng của mỗi

đưa trong các con mà thôi. Trường nào nhiệt Thầy đã định và nói trước nay đã khởi đầu loan lần ra, nếu trí các con chẳng lạnh lẽ, hạnh các con chẳng hoàn toàn, cách cư xử các con chưa hòa hiệp, đường Đạo các con chưa liệu chung, nét khiêm cung của các con chưa trọn vẹn, cách đối đãi các con chưa ôn hòa thì nền Đạo sau này e khi phải vì đó mà để một trò cười, đầu đức từ bi Thầy cũng khó gỡ rối rắm được...

99. NGÀI HIẾN ĐẠO VIẾT TRONG THÔNG TIN SỐ 25 TRANG 10.

Có nhiều người chịu mất tiền muôn mà gả con chớ chẳng chịu tổn tiền trăm mà dạy con. Thà gắng sức một đời mà cầu lợi, chẳng thà liêu nữa đời mà đọc sách; thà liêu hết gia tài mà cầu sự với người quyền quý, chẳng thà bỏ một hai phần mà giúp kẻ nghèo, đều bởi bỏ qua mà không nghĩ tới.

**100. ĐỨC THƯỢNG SANH VIẾT TRONG BÁO DUY TÂN RA NGÀY 25...1948
TRANG 2, mục Tâm Chơn Lý:**

... Khi làm nên cho nước Ngô rồi thì Tôn Võ Tử ẩn sĩ từ quan, giúp Việt Vương được nghiệp cơ trùng hưng thì Phạm Lãi đạo chơi Ngũ Hồ, gầy dựng xong cho Lưu Bang thì Trương Tử Phòng ẩn chơn núi non vui cùng tử hạo. Những bậc vĩ nhân ấy là cái tinh hoa của Trời Đất để làm gương mẫu cho đời. Cái chí lập quốc cứu dân của họ sánh với bậc Thần Tiên, mỗi danh bả lợi không lay chuyển được, có khi lại dám liêu cả tánh mạng để cho đời biết cái chí cao thượng của mình như Giới Tử Thôi đời Chiến Quốc. Chúng ta xem qua cái tiết tháo của người xưa đáng kính phục là đường nào.

101. THÁNH GIÁO ĐỨC LÝ GIÁO TÔNG:

*Công danh ví dụ đám bèo tan,
Lấp xấp quang âm bóng đã tàn.
Vương Khải đồn rân nghe nghi thiết...
Thạch Sùng tiếng dậy tưởng thêm càng...
Suy qua cuộc thế vừng mây giáng,
Xét lại người đời cụm khói nhan.
Nhớ đến đảo nguyên tua trở gót,
Màng chi khuê các cuộc giàu sang.*

102. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT NGÀY 28-1 GIÁP NGỌ (1954):

... Bản Đạo nhấn mạnh một điều nầy: Đạo Cao Đài vốn là một tôn giáo để cứu khổ cho nhơn loại. Đạo Cao Đài cốt yếu không phải làm chủ thiên hạ mà cốt yếu là tòi dò, tạo hạnh phúc cho thiên hạ, tạo cái hạnh phúc chơn thật. Hôm nay Ngài Khai Pháp hưởng đặng nơi cõi Thiêng Liêng hằng sống mà Ngài đã hiểu thấu chơn lý ấy là sự thật, nên Bản Đạo cùng Ngài, Đức Cao Thượng Phẩm và Đức Quyển Giáo Tông Thượng Trung Nhật đã có công lao chung chịu khổ hạnh cùng nhau, nhứt tâm nhứt đức, quyết gồng gánh một nền tôn giáo của Đức Chí Tôn và bảo vệ nâng đỡ thiệt hiện hình tướng cho cơ quan giải khổ hôm nay một chơn lý bí yếu hơn hết là: Chúng ta chỉ mong ước một điều là làm thế nào cho cả sự bất công của nhơn quần xã hội giờ phút nầy phải thay đổi hết. Nói cho cùng nếu chúng ta không phương thế thay đổi sự bất công ấy được thì chúng ta còn một điều hèn hơn, tiện hơn, chúng ta lấy mảnh thân Đạo đức vô biên của chúng ta đặng làm phương an ủi cho nhơn loại bớt thống khổ,

bớt đau đớn để nêu lên một tâm đức yêu đời làm gương mẫu tương lai cho con cái Đức Chí Tôn đó vậy...

**103. NGÀI BẢO THỂ NÓI TRONG HỘI NGHỊ TÂN GIÁO QUỐC TẾ TẠI TOKYO
NGÀY 19 JUILLET 1955:**

... Đại Đạo tiên khởi lập tại nước Việt Nam, nhiên hậu sẽ hoằng khai các miền Đông Á qui hợp cả huỳnh chủng lâm đã sang qua bạch chủng Âu Châu, dần dần khắp thiên hạ trên con đường cộng ái.

Sứ mạng bao la nặng nề, khó khăn, bề bộn, chúng tôi sẽ nhờ chư vị Đại Đức giúp tay thì không gì hạnh phúc bằng...

104. BÀ BÁT NƯƠNG DẠY VỀ TÀI ĐỨC NHƯ SAU:

*Tài lẫn đức tài mau diệt tận,
Đức đồng tài, tài phần khởi thêm.
Mệnh mang bề khổ con thuyền,
Đạo sơ đức kém giữa nghiên sóng trần.
Ý tài sức cậy thân dựa thể,
Tài càng nhiều càng lụy đến thân.
Tài kia tai nạn luôn vẫn,
Đức tài trau luyện đồng cân mới mẫu.
Trăm năm một cuộc bể dâu.*

**105. NGÀI CAO TIẾP ĐẠO TRONG THƠ VIẾT CHO GIÁO SƯ THƯỢNG BẢY
THANH NGÀY 28–11 KỶ SỬU (8–1–1940):**

... Dieu ne forge t'il pas les grandes âmes au creusée de la souffrance? (Đức Chúa Trời há chẳng phải rèn đức

những linh hồn cao thượng trong lò thống khổ hay sao?)

Nếu anh trả lời rằng phải, thì anh hãy tự nói rằng: Bạch Chí Tôn, đời của con, xác thịt hay linh hồn đều thuộc về Đạo dưới quyền Đức Chí Tôn sai khiến, nên hôm nay thời giờ đã đến cho con, con phải lãnh vai tuồng khổ khó này. Con xin vui lòng vâng lãnh vì con không có ý muốn nào khác hơn ý muốn của Đức Chí Tôn.

106. NGÀI CAO TIẾP ĐẠO THUYẾT TẠI ĐỀN THÁNH ĐÊM RẪM THÁNG GIÊNG NĂM ĐINH HỢI (1947):

... Cái khổ lại thiên hình vạn trạng, Phật Thích Ca chủ trương giải tứ khổ, các bạn đã hiểu lại còn một khổ nữa mà nhà Phật nói kín trong mấy câu kệ này:

*Ái hà thiên xích lãng,
Khổ hải vạn trùng ba.
Dục thoát luân hồi lộ,
Cấp tảo niệm Di Đà.*

Con đường khổ là sống, ái ngàn trượng rộng, bể khổ muôn lượn trùng, chất ngất bao la không bờ không bến. Còn về Đạo đức đã chỉ rõ trong cuốn Nữ Trung Tòng Phận của bà Đoàn Thị Điểm, ngoài bìa có vẽ biểu tượng của biển khổ thuyền tình. Nếu con người tuông pha trong bể khổ thì cũng như chiếc thuyền tình mãi mê chìm đắm, còn biết tự giác tâm Đạo, trau dồi tâm tánh để tránh khổ thì biến thành con hạc Đạo vân du về Chí Tôn.

107. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT, ngày 29–9 Kỷ Sửu (1949) (Bí Pháp trang 33):

Bản Đạo nói cái máy bay: mình, đuôi nó chẳng khác chi như xác chúng ta; chong chóng quay chạy đó

là chơn thân; người cầm máy bay làm cho máy bay vận hành theo ý muốn là nguơn linh đó vậy. Muốn hiểu Bí Pháp Đức Chí Tôn thì xem cái xác thịt của chúng ta và chơn thân của chúng ta phải chịu ảnh hưởng thế nào thì cái Bí Pháp thế ấy.

Linh hồn trùng là chơn pháp, trật là giả pháp.

108. ĐỨC CHÍ TÔN GIẢNG NGÀY 20-10-1927 (TRÍCH THÁNH NGÔN QUYỂN II TRANG 43)

... Càng khổ hạnh càng thương tâm thì lòng càng nôn nóng, khổ hạnh vì mấy chục sanh linh thì cái khổ ấy có nên tiếc chẳng?

Thầy đã dạy, thầy chính một lòng mơ ước cho các con biết thương yêu nhau trong Thánh đức của Thầy. Sự thương yêu là chìa khóa mở Tam Thập Lục Thiên, Cực Lạc Thế Giới và Bạch Ngọc Kinh. Kẻ nào ghét sự thương yêu thì chẳng hề qua cửa luân hồi. Có câu này nữa: *“Mọi sự khó khăn Thầy gánh vác, chỉ cậy các con thương yêu gắng công độ rỗi.”*

109. NGÀI HIẾN ĐẠO VIẾT TRONG THÔNG TIN SỐ 25 TRANG 10:

Ông Lâm Thới Trai lâm chung, con cháu đều quì lạy mà hỏi rằng: Cha có lời gì để mà dạy chúng con?

Ông Lâm Thới Trai nói rằng: *“Cha chẳng dạy điều chi, một dạy chúng con phải biết nhịn thua. Từ xưa các đấng anh hùng hư việc ít nhiều đều bởi không hay nhịn thua”*.

110. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT NGÀY 28-1 GIÁP NGỌ (1954):

... Chúng ta chỉ sợ một điều, cả con cái Chí Tôn ráng ghi nhớ là buổi chung qui của chúng ta hễ chúng ta thất Đạo tức nhiên chúng ta không đáng làm con cái Đức Chí Tôn và Đức Phật Mẫu, không đáng làm bạn Thiêng Liêng của Thân, Thánh, Tiên, Phật. Chúng ta sợ chết, thiên hạ gọi chết là mất. Bản Đạo thuyết minh cái cảnh chết là cảnh sống, cái cảnh sống là cảnh chết, họ biết giá trị nơi cảnh Thiêng Liêng Hằng Sống thế nào đâu? Họ chỉ biết tìm mãi mãi cái hạnh phúc trong cảnh khổ hải này, họ gọi là cảnh sống mà thật quả nó là cảnh chết.

Giờ phút nào chúng ta đã thất phạm, thất Đạo, chúng ta sợ buổi chung qui của chúng ta lia cõi trần này. Ngày nào chúng ta biết trọn trung cùng Hội Thánh, trọn hiếu cùng Chí Tôn và Phật Mẫu, trọn tín với các Đấng Thiêng Liêng thì cái hạnh phúc của chúng ta khi lia trần là cái dinh diệu của chúng ta đó vậy.

111. NGÀI BẢO THỂ NÓI TRONG HỘI NGHỊ TÔN GIÁO QUỐC TẾ TẠI TOKYO NGÀY 19 JUILLET 1955.

Nhơn loại hiện giờ sống trong lối chật vật về thức ăn, miếng mặc, chỗ ở, thì cộng đồng Giáo Hội lấy nhân nghĩa làm phép hóa dân, cho họ đồng vui sống trong tình gia liên bảo, góp sức hiệp công, chia vui sốt thảm để bảo trợ lẫn nhau giữa gia đình với gia đình, giữa hương thôn với hương thôn rồi lan dần ra xã hội. Ấy là lẽ sống trong tinh thần đạo đức, khuyến khích nông trang, bành trưởng tiểu công nghiệp, trau giồi nguyên liệu vật thực và vật dụng, xóa bỏ tiền lệ là nguồn sanh thù hiểm oán ghét, bất công,

dùng nội hóa nội sản, tránh xa xí phẩm. Nói tóm lại là tổ chức kinh tế tự túc trên nền tảng thương yêu và công bình. Dung hòa duy vật với duy tâm, ấy là tạo tân dân, Tân Thế Giới.

112. ĐỨC HỘ PHÁP NÓI NGÀY 10-6 ĐÌNH SỬU (1937):

Con đường Đạo của ta nó có ngọn có nguồn, có cùng có khởi. Đầu đó có khối lượng chuẩn thẳng, ta có cặp mắt linh soi bước chớ không phải lòa u ám mờ mịt như bọ mù mờ lẫn vách. Ta đã biết đặng giá trị của Đạo, của người, biết hư nên, biết mùi vị chớ không phải như ai kia nường theo bóng đóm phải cúi trước cửa nạn, ngơ ngơ ngáo ngáo như kẻ mất hồn rồi lại kiếm chú đuôi đặng hỏi thăm màu nhuộm.

113. THI HỘI TẠI TỔNG HÀNH ĐINH NGÀY 21-11-1949 (GIÁO TÔNG ĐƯỜNG)

Thiếu Tướng Thành:

*Chung hội nâng ly buổi tiệc nông,
Yêu đời thương Đạo mến non sông.*

Đức Hộ Pháp:

*Máu xương ví để tô Nam Đảnh,
Tình nghĩa hằng nâng đỡ Lạc Hồng.*

Ngài Tiếp Đạo:

*Bước Đạo dìu đường đen đổi trắng,
Ấn hồng lọc nước đục ra trong.*

Ngài Khai Đạo:

Quả nên kết cuộc nên vinh hạnh,

Điểm hiệu không trông đẹp về hồng.

114. ĐỨC QUYỀN GIÁO TÔNG NÓI TRONG PHƯƠNG CHÂM HÀNH ĐẠO:

... Cứu nhưn độ thể là cứu những người đang hồi khốn cùng hoạn nạn: Ai đói thì mình cho ăn, ai khát thì mình cho uống, ai đau thì mình giúp thuốc, ai thác thì hòm, ai lạc nẻo mình chỉ đường, ai buồn rầu mình an ủi, ai kiện thưa tranh đấu mình kiếm chước giải hòa, bắt cầu, bồi lộ cho hành khách tiện bề qua lại, in thế kính điển, thiên thơ cho mọi người coi theo hầu cải tà qui chánh v. v...

115. NGÀI HIẾN ĐẠO GIẢNG VỀ TRÍ THỨC VÀ TRÍ TUỆ (1972):

... Thầy Nhan Hồi nghèo đói, ở ngõ hẻm, ăn thì một giỏ cơm, uống thì một bầu nước, ai gặp cảnh ngộ ấy cũng lấy làm lo. Thế mà Thầy thân nhiên thư thái không đổi cái vui, Đức Khổng Tử khen là người hiền. Thầy Nhan nghèo mà không lo, không sợ lại vui, vui về chỗ nào?

– Vui về chỗ sở đắc của Thầy; Thầy đã ngộ được Đạo lý Thánh Hiền.

116. BẢN TUYÊN NGÔN CỦA ĐỨC HỘ PHÁP NGÀY 12-2 BÌNH THÂN (23-3-1956):

... Cái hại thường tình của một gia đình là tán gia, của một nước là tán quốc, của nền Đạo là suy vi do bởi phân tâm nghịch ý. Nạn bội phản của Đạo đã lắm phen làm cho chinh nghiên Pháp Chánh, ô uế chơn truyền mà ta suy nghĩ lại coi đã có phen nào làm cho mất uy danh của Đạo chẳng? Bất quá là một luồng gió thoảng qua giữa càn khôn vũ trụ vậy thôi...

117. NGÀI BẢO THẾ PHÁT BIỂU TRONG ĐẠI HỘI CHỨC SẮC HIỂN TÀI NĂM 1974:

... Hiển Tài là chức sắc gồm đủ Đạo đức mới nên hiển và có tài năng xuất chúng mới phải chí tang bồng hồ thỉ. Hiển Tài vừa gánh vác việc Đạo vừa bảo vệ việc đời, Đạo Đời đang đón chào chư quý vị. Đây là cái may duyên lập đại công với Đạo lẫn đời của quý vị để đi cho đủ trên 3 phẩm quý trọng nhất trong thủy đò: Quốc Sĩ, Đại Phu, Phu Tử.

118. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT ĐỀM 1–9 KỶ SỬU (1949) (BÍ PHÁP TRANG 41):

Tại sao gọi là Tam Châu Bát Bộ?

Tam Châu là: Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Hóa Châu, Nam Thiện Bộ Châu đều thuộc về quyền hạn của Hộ Pháp, còn Bắc Cừ Lưu Châu để cho các phẩm chơn hồn quý vị nó định phận tại nơi đó. Nó có một quyền năng vô địch, chẳng cần chỉ giáo, để đặc biệt một chân cho quý vị ăn năn tu học đặng đoạt vị. Ba Bộ Châu kia thuộc về quyền hạn của Hộ Pháp giáo hóa, duy có Bắc Cừ Lưu Châu Ngài không thường ngó tới lắm, để cho nó tự do làm gì làm, khôn nhờ đại chịu.

Bát Bộ là nói Bát Phẩm chơn hồn chớ có chi đâu. Tám hồn là: Vật chất hồn, thảo mộc hồn, thú cầm hồn, nhưn hồn dĩ chi cho đến Thần, Thánh, Tiên, Phật. Tám Bộ ấy thuộc về quyền hạn Hộ Pháp.

119. ĐỨC CHÍ TÔN DẠY... CUỐI NĂM ĐINH MÃO (1927) (TRÍCH THÁNH NGÔN Q. II TRANG 45):

... Lũ ma hồn quỷ xác cứ theo phá khuấy các con là

nó muốn phá Đạo đó, lại cũng vì các con không thoát tục đó chớ! Các con mà có sức chống chọi thì lũ ấy phải xa và Tòa Thánh hôm nay đã thành nơi đô hội, mà các con cũng đang sum vầy một cửa, anh lớn em nhỏ một lòng một dạ lấy Đạo tâm làm gốc mà lập nên một tiểu Thiên Địa há chẳng hơn giàu sang bốn biển sao? Há chẳng phải là một nơi giải thoát chung cho hơn quần xã hội sao? Nếu các con hiểu đặng ý Thầy thì rất may cho Đạo đó.

120. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT NGÀY 14-9 NHÂM THÌN (1952):

... Hại thay, những kẻ không biết tôn trọng ngươn linh của người, khi rẻ đến họ hiện diện trên thế gian này, họ sẽ chịu những hình phạt, chẳng hề khi nào tránh khỏi.

Bần Đạo mục kiến vài ba bằng có rõ ràng, dầu cho Tiên vị, một chơn linh cao trọng mà họ phạm đến điều ấy, Thiên điều chẳng hề tha thứ họ. Bằng có Bần Đạo chỉ rõ, căn nguyên Đức Quyền Giáo Tông là Tiên Vị, những kẻ đã khi rẻ Ngài lúc còn sanh tiền. Con cái Đức Chí Tôn dòm coi những kẻ đó giờ phút này thế nào? Dầu cho hạng đồng bực cùng Ngài rồi giờ phút này không có gì hết. Một cảnh tượng nữa Bần Đạo mục kiến Phối Thánh Màng, người thiệt thòi làm sao, hiền lương không thể nói, bần tiện lắm, mà có kẻ đã khi rẻ hiếp đáp, giờ phút này tàn gia cả thảy, những người đó không thể hối hận. Phối Thánh Thoại cũng vậy, cũng thế đó. Mấy vị Đại Thiên Phong và cả con cái Đức Chí Tôn nam nữ phải dè dặt cho lắm, đừng thấy sắp em của mình nó hèn tiện thiệt thòi, ngu dại mà khi dễ nó. Biết chừng đâu Đức Chí Tôn đã dành để một tình cờ bất ngờ, chúng ta sẽ phạm đến họ, rán coi chừng cho lắm, nhứt là trong cửa Đạo Cao Đài, dầu nam cũng

vậy, nữ cũng vậy không biết có chơn linh trong ấy.

Bản Đạo căn dặn một điều trọng yếu hơn hết: “*Đừng khi người*”.

121. ĐỨC QUYỂN GIÁO TÔNG NÓI TRONG PHƯƠNG CHÂM HÀNH ĐẠO:

Kẻ tự kiêu mà ngu xuẩn thì không quan hệ chi, vì đã là ngu xuẩn thì không ai thèm phục, cho nên kẻ ấy không làm hại đến ai, chỉ có làm trò thiên hạ cười chơi vậy thôi. Đến như kẻ tự kiêu mà tài giỏi thì rất nên nguy hiểm vì kẻ ấy đủ tài lực chuyên chế cả hạng người tinh thần yếu ớt, rồi một mình làm quấy kéo cả bọn quấy theo, một mình nghĩ sai hại cả đoàn sai cả. Có câu rằng “*Thích Đạo ở dinh nhi ích khiêm*” nghĩa là Đạo Trời ghét đầy mà thêm vui, nghĩa là ghét người tự kiêu mà giúp người khiêm nhường.

122. NGÀI HIẾN ĐẠO GIẢI NGHĨA TRÍ THỨC VÀ TRÍ HUỆ (1972):

Nghĩa chữ Trí Huệ mừng tượng nghĩa chữ trực giác, không cần lý trí, không cần kinh nghiệm mà hiểu biết, hiểu biết một cách chắc chắn và mau lẹ. Khi mình nghe chạm phải một lời gì hoặc chợt thấy một vật gì bỗng đứng tâm mình bừng sáng tỏ ra, bất thành linh mình hiểu biết. Sự hiểu biết bất ngờ đó là Trí Huệ.

123. ĐỨC HỘ PHÁP ĐỌC DIỄN VĂN NGÀY 14–10 ĐÌNH SỬU (1937) NHÂN NGÀY KỶ NIỆM ĐỨC QUYỂN GIÁO TÔNG:

A) Có kẻ đã đổ đường lên đèo xuống ải tìm cho ra cảnh an nhàn. Khi đến tận nơi gặp phải chốn đìu hiu quạnh quẽ, non nguy nước hiểm, phong cảnh âu sầu thì nhắm mắt dậm nhơn, nghiêng răng chắc lưỡi mà than thở

rằng: Uống công trình ngàn trùng giọt viễn mà lạc bước đến chốn vô tình. Cái thất vọng ấy cũng cho là quá đáng. Nhưng cũng có người đặng thiên tánh tự nhiên, thích hạp với nước biếc non xanh, rộng bước tang bồng hồ thủy, ham hưởng trăng thanh, vui mùi gió tối, quen cùng điệu thú, bạn với cỏ cây, có sẵn chất phong lưu tài tử thì đến đâu cũng hữu tình. Dầu đẹp dầu thô, dầu hèn dầu trọng, dầu lịch xinh tươi nhuần, dầu cùi cụt điu hiu thì cái cảnh thích của người cũng đáng 1 giá bởi khí hứng của khách hữu tình vốn để vào nơi mật thiết nhiệm mầu của máy hóa công tạo vật...

B) Ta còn mạo hiểm xưng hô rằng: con người dầu có nạn oán nghịch tàn hại lấy nhau đi nữa cũng do luật thương yêu của Trời mà có vậy. Nếu như ai vẫn nạn thì ta trả lời rằng: Khuôn luật thương yêu chia ra hai mặt: 1 là thương mình, 2 là thương người.

Hai hình trạng của luật thương yêu ấy phải nương theo cây cân công bình tạo đoan mới hòa bình tâm lý. Nếu mình quá thương mình mà bỏ người thì bị cái “*điên vị ngã*”, còn quá thương người mà bỏ mình thì bị cái “*ngay vị chúng*”...

C) Đức Khổng Phu Tử bị xua đuổi, Đức Thích Ca bị bỏ đói, Đức Lão Tử bị cúc côi, Đức Chúa Jesus bị tàn sát, nhưng may thay dầu cho mảnh thân bị nơi tay độc ác của nhơn sanh tàn hại thế nào, khi qui thân, đời biết hiểu, biết nghe, biết nhận là người ân của nhơn loại thì cũng nên gọi rằng: Chết gặp kiếp duyên mà trừ cái khổ mang kiếp trái. Ta cũng nên chắc hẳn quả quyết rằng từ thượng cổ đến giờ cũng còn lắm bậc siêu hoá tâm hồn, thùy từ mẫn khổ cũng gần như các vị giáo chủ trên đây

nhưng thiếu cái bằng chứng ngôn ngữ thể tình mà công nghiệp của kiếp sanh phải ra mai một....

124. NGÀI ĐẤU SƯ NGỌC NHỰN THANH NÓI TRONG LỄ KHAI TRƯƠNG BẠCH VÂN ẤN QUÁN NGÀY 25-11 QÚI SỬU (1973):

... Thánh Giáo dạy rằng Tòa Thánh là gốc cội của Đạo, nếu muốn lập công nơi đó thì nên làm đi, cách xây đổi phương lược tùy cơ ứng biến, ấy là cơ nghiệp riêng của mỗi Đạo hữu...

Đấng Chí Tôn đã gieo giống quý báu rồi thì cần phải vun trồng cho cội sớm sơ. Cội sớm sơ mới có đâm chồi trở tược, cành lá sum suê, hoa đơm sắc xảo, mới đến trái oằn sai mà thành kết quả xứng đáng. Chừng hưởng nức mùi hoa đơm trái rồi, ngàn dặm cũng tìm đến hưởng nhờ giống quý.

125. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT ĐÊM 30-10 KỶ SỬU (1943) BÍ PHÁP TRANG 47:

Chức vị sang trọng của mình sống như con cạp vậy, bắt được thịt ăn đã rồi thì nằm ì ra đó mà chúng cũng kiên cũng sợ, nhưng chúng chưa biết thương. Sống như con cá ông, không ai thấy mà chiếc ghe nào chìm thì có người ta đỡ. Cái sống con cạp không ai thờ, còn cái sống con cá ông có người ta thờ.

Hai cái sống đặc biệt ấy là cái sống duy vật và cái sống duy tâm, Bản Đạo tả ra cho con cái Ngài lấy đó mà suy gẫm...

126. ĐỨC CHÍ TÔN GIÁNG DẠY NGÀY 2–3–1928 (THÁNH NGÔN QUYỂN II TRANG 48).

C... Thầy cấm từ đây chẳng nên lấp lửng câu cơ hay chấp bút chi, vì là một sự hại lớn lao cho Đạo, đã phá đức tín ngưỡng của chúng sanh lại làm cho nhơn sanh bị ô trước.

T... Thầy cũng lấy từ bi dung cho, bằng tái phạm sẽ bị Tòa Tam Giáo trục xuất, con nên biết ai lo phần nấy, đừng lỗi phạm sự thì được thanh lạng yên vui. Các con khá lưu tâm.

127. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT ĐẠO TẠI ĐỀN THÁNH NGÀY 30–6 TÂN MÃO (1951):

... Các Đấng Thiêng Liêng cho rằng: Dùng hai tiếng sống chết không có chơn thật và không chơn lý. Cái hữu ngã tướng của chúng ta, tức nhiên chúng ta hữu ngã cũng như bàn tay vậy; không phép lẽ bàn tay nầy lật ngửa là sống, bàn tay nầy lật úp là chết; bất quá xây qua xây lại gọi là xây chuyển mà thôi, chớ có chết sống đâu, sống chết không có nghĩa lý gì. Sống nơi mặt thế gian nầy và sống nơi cảnh Thiêng Liêng Hằng Sống cũng gọi là cái sống mà thôi.

Ấy vậy: sống chết là chuyển luân...

128. NGÀI ĐẦU SƯ THÁI BỘ THANH NÓI TRONG LỄ TRUY ĐIỀU TẠI CỤC LẠC THỔ NGÀY 10–3–CANH TUẤT (1970).

... Nếu không ai chối cãi được lịch sử Đ. Đ. T. K. P. Đ là một chuỗi dài những khốn khổ gian nan, thấm đượm mồ hôi nước mắt và xương máu thì cũng không ai chối cãi được công nghiệp chói ngời của quý vị Chức Sắc Tiên

Phong quá cố và các Thánh Tử Đạo hết dạ trung kiên đầy lòng dũng cảm. Thật vậy môi trường mà nền Đại Đạo được sáng khai là giữa lòng quê hương nghèo nàn tràn đầy áp bức, không a tòng quyền uy, không dựa nương thế lực mà Đạo vẫn tiến điều hòa, ngày càng khuếch trương lan rộng.

129. ĐỨC CHÍ TÔN DẠY NGÀY 23-3 CANH NGỌ (1930) THÁNH NGÔN QUYỂN II TRANG 72:

... Thấy phải sửa cái Thiên cơ mà để cho mỗi đứa được có ngày giờ và thế lực mà diu dắt nhau cho trọn phận sự, nhưng rốt lại tà quyền cũng lấn lướt chất Thánh, bước tục dẫn chơn phạm. Thấy rất đau lòng mà dòm thấy con cái líu xú bị lâm vào đường tà quái!

Đứa thì bị mê tài, đứa thì ham cận sắc, đứa thì biếm vào lối lợi quyền, đứa bị xô vào nơi thất đức. Mỗi đứa mỗi nẻo, đều quăng sạch chất Thiêng Liêng, lầm lũi đưa tay theo mấy mươi động.

Hại nữa là các con bị nó tàn ẩn, xô cho dang nhau, bứt nghiêng tình đoàn thể, chặt lia dây liên lạc, giành xé, cắn rứt nhau như kẻ khác nhà, gà riêng ổ cho đừng có thế lực chi mà kinh chống với chúng nó. Rồi rốt cục lại các con phải lần lần bị manh mún, phân chia, sa vào hang sâu, vực thẳm.

130. NGÀI HỒ BẢO ĐẠO NÓI “VAI TRÒ HÒA BÌNH CÁC TÔN GIÁO”:

... Trong hiện tình đất nước, các tôn giáo là linh hồn của dân tộc, muốn làm tròn bốn phận của mình để diu đời cho có hiệu lực thì cần phải hội đủ những điều kiện sau đây:

Các tôn giáo cần phải hòa hiệp cùng nhau, thống nhất tinh thần và ý chí để phục vụ, không còn kỳ thị và tranh chấp nhau.

Phải tỏ ra một tinh thần hoàn toàn vô tư bất vụ lợi, không chống chánh quyền, không tranh chánh quyền và cũng không tham gia chánh quyền đối với cả đôi bên chủ nghĩa và chỉ lấy tình thương yêu và lẽ công chánh để dàn xếp đôi bên đi đến chỗ hòa giải và hòa hợp dân tộc, không thiên, không vị, không chống đối bên nào.

Đặng vậy may ra bên phần chánh quyền cả đôi bên mới không còn nghi ngờ tôn giáo muốn đóng vai tuồng “*thành phần thứ ba*” để chia phân quyền lợi, hoặc là không trợn vô tư bình vị bên này hay bên kia, thì họ mới chấp nhận vai tuồng hòa giải hòa hợp dân tộc của các tôn giáo tức là của linh hồn dân tộc.

131. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT BÍ PHÁP CỦA THẾ ĐẠO NGÀY 22-5-KỶ SỬU (1949) (BÍ PHÁP TRANG 14)

Bản Đạo nói: Để lại một trang sử tốt đẹp cho hậu thế, để hình ảnh tôn nghiêm cho hậu thế, ấy là Bí Pháp của Thế Đạo.

Ngoài ra nữa còn có cái này: Cái này không hình trạng mà sợ hơn hết là miệng lưỡi của thế gian, có nhiều việc không để nơi trang sử được. Nhiều khi bất công của nhà vua hay của nhơn quân, họ không để nơi trang sử được, họ chỉ để nơi miệng lưỡi của thế gian mà thôi; đáng sợ hay chẳng là ở chỗ đó. Hoặc là sự bất chánh yếm cả công nghiệp công thân của mình, nhưng công nghiệp ấy họ để nơi miệng lưỡi của dân, của thiên hạ. Bí Pháp ấy mới

cao thượng, mới bên bỉ, bí pháp mà Đức Chí Tôn dành để đặng ban thưởng cho những kẻ vì Đạo nhưn luân của con người biết quên mình vì Đạo mà tạo tinh thần cho quần chúng đó. Bí Pháp ấy cao thượng hơn hết.

132. ĐỨC CHÍ TÔN DẠY NGÀY 10-3—MẬU THÌN (1928) (THÁNH NGÔN QUYỂN II TRANG 49)

Đường đời khúc mắc chông gai là lẽ Thiên cơ đã định vậy, cái nơi để chư Thần, Thánh, Tiên, Phật đến kiểm công lập vị. Người đời chẳng khác con buôn trong buổi chợ, cả sức lực, cả trí não tinh thần đều bị tiêu tán nơi ấy. Vì vậy môi hoại chơn linh, thất ngôi diệt vị.

Bởi vậy cho nên nhiều bậc Thần, Thánh, Tiên, Phật cam lòng thủ phận chẳng dám vọng cầu đem thân vào cảnh đọa; nhưng mà chẳng tái kiếp thì như nhu sĩ trốn thi, thế nào giữ vững địa vị cao thượng?

Cuộc đời khó khăn tỷ như bài thi, nếu dễ thì ai thi cũng đặng, cuộc thi có ý vị gì đâu? Hễ bài càng khó thì đậu càng cao, đậu cao mới ra đáng giá.

133. ĐỨC HỘ PHÁP CHÚC TỪ SAU KHI CÁC CƠ QUAN CHÍNH TRỊ ĐẠO CHÚC THỌ (1949):

... Thừa cùng chức sắc Cửu Trùng Đài, các Ngài đã vâng mạng lệnh của Đức Chí Tôn cả nam nữ lưỡng phái thay hình ảnh cho Ngài, ở cùng con cái khổ não của Ngài: 1 thời giáo hóa, 2 là an ủi, 3 là nuôi sống; cái trách nhiệm trọng yếu đó giờ phút nào Bản Đạo cũng tưởng trong óc, nếu một ngày kia hình trạng Thiêng Liêng ấy nó kết liễu được, thiệt hiện được cái danh dự để cho phận sự tối cao

tối trọng của quý Ngài nó sẽ quý quá thế nào? – Không! Thừa không phải kiếp sanh này mà đủ, còn sau lưng các em ta sẽ nổi chí. Ngày giờ nào có thể tượng trưng rằng: Thánh Thể của Đức Chí Tôn chẳng hề chết, thì cả Cửu Trùng Đài không thể chết, sự quả nhiên nó vậy.

(TRÍCH THÔNG TIN SỐ 76, TRANG
2 PHÁT HÀNH 27-5-1973)

**134. NGÀI CAO TIẾP ĐẠO SÁNG TÁC THẬP THỦ LIÊN HUYỀN PHÒ MÃ NGỌC
DUNG KHỐC VỖ TÁNH: BÀI X**

*Đội một Trời chung quyết một chồng,
Bền gan sắt dạ nợ đời xong.
Thay xiêm lâu hạnh không thay tiết,
Đổi áo phong sương chẳng đổi lòng.
Tình cảnh giải dầu hai đất nước,
Cương thường chung vẹn một non sông.
Liệt trình nên để ngàn xưa rạng,
Hỡi Võ Tướng Công! Hỡi Tướng Công!*
ĐÀO CÔNG

135. ĐỨC QUYỀN GIÁO TÔNG NÓI TRONG PHƯƠNG CHÂM HÀNH ĐẠO:

... Tôn giáo cũng như một gia đình, một thân tộc, một xã hội vậy. Tôn chỉ Đạo đâu cao thượng đến đâu đi nữa, nếu người hành Đạo không được thuận hòa, nếu Đạo đức phải vì đó mà nghiêng đổ. Nền Đạo cũng như nhơn thân, mỗi người hành Đạo chẳng khác nào một phần trong thân ấy. Giác quan tạng phủ thủy đều ăn chịu nhau, nương cậy nhau cả, thì người cùng chung một Đạo cũng phải ăn chịu, nương cậy nhau mới được. Xét đến lẽ ấy rồi, người đồng Đạo phải biết thương nhau, cư xử cùng

nhau cho hết dạ thuận hòa, trên dạy dưới tuân lời, dưới khuyên trên vui dạ. Mỗi việc chi trong Đạo đều chung trí nhau tính bàn rồi mới nên cử sự, thì bề thi thố sẽ không sơ sót mà tình đồng Đạo càng thêm mật thiết, như vậy mới tránh khỏi cái chia phe lập đảng, mới không lỗi cùng đồng Đạo tương phân.

136. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT VỀ THỂ PHÁP THIÊN ĐẠO NGÀY 26-5-KỶ SỬU (1949) BÍ PHÁP TRANG 18.

Ngày giờ nào tôi về cảnh Thiêng Liêng kia, quả nhiên tinh thần tôi còn tồn tại chớ không phải tiêu diệt như nhiều triết lý vô thần, nhiều nhà duy vật đã thuyết nơi mặt địa cầu này.

Giờ phút nào tôi thoát xác tôi về cõi hư linh mà tôi được gặp một vài triệu linh hồn về cảnh Thiêng Liêng Hằng Sống thì tôi không còn hạnh phúc nào hơn chỗ đó nữa. Tôi không biết giá trị, không biết quyền năng ra sao, nhưng tôi ngó thấy Ông có thể làm cho tôi, làm bạn với cả trăm, cả triệu chơn linh trên cõi Thiêng Liêng Hằng Sống, vì cơ cho nên tôi phải vào Đạo Cao Đài đặng tôi phụng sự cho Ông, tức nhiên tôi phụng sự cho con cái của Ông.

137. ĐỨC CHÍ TÔN DẠY NĂM KỶ TÝ 10-2-1927 (TN QUYỂN II TRANG 85):

Ôi! Xuân tàn, Xuân đến, cái xuân của người đã sắp lụn hao, mà rồi cái Xuân của Trời Đất, nước non cũng chưa chắc là vô cùng vô tận. Các con, nếu biết đời khổ tâm, biết vầy vô tình thế, biết chịu kém súc trong nẻo lợi đường danh, biết thiệt mình mà đặng cho kẻ khác, biết đỡ lụy cho kẻ vui cười, biết nhọc nhằn trong kẻ sinh nhai, biết giữ tâm

trì cho thanh bạch, đừng nhờ bọn của chẳng nên dùng, biết động mỗi thương tâm thương mình hơn kể mình thì là các con được tắm gội trong mà về cùng Thầy đó. Nét nào chưa vẹn khá biết sửa lần chớ nên trì hoãn. Đạo suy đức kém, tà quái lừng hơi, các con gần chung tâm mà trừ hết lũ vọng tà thì hiển công lớn cho Thầy đó.

138. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT TẠI BẢO ÂN ĐƯỜNG KIỂM BIÊN NĂM 1957:

... Giờ phút nào mấy em hiền thì kẻ hiền nó mới đến cửa mấy em “*Tại gia hữu quân tử, ngoại môn hữu quân tử Đạo*” (Ở tại nhà mình có quân tử, người quân tử ngoài kia mới đến).

Trái lại “*Tại gia hữu tiểu nhơn, ngoại môn hữu tiểu nhơn đảo*” (Tại nhà mình có tiểu nhơn, ở ngoài cửa kia tiểu nhơn đến).

Người Pháp có câu ngộ nghĩnh lắm: “*Dis moi qui tu hantes je te dirais qui tu est*” (Mấy thân thiện với ai, mấy chỉ cho tao, thì tao biết mấy ra sao).

139. NGÀI HIẾN ĐẠO NÓI TRONG LỄ CẤP PHÁT CHỨNG CHỈ Y TÁ TẠI HỘI THÁNH PHƯỚC THIÊN NGÀY MÙNG 8-10-NHÂM TÝ (1972).

... Tôi còn nhớ tục ngữ Ấn Độ có câu: “*Kẻ nào có trồng được một cây, kẻ ấy không phải sống vô ích*”. Là một ân nhân của nhơn loại kẻ ấy giúp phần vào việc ích lợi chung. Cây lớn lên có bông có trái, có bóng mát cho người cơn nắng hạ. Con người ở đời hễ có thân ắt có phận, là có trách nhiệm có nghĩa vụ với nhơn quần xã hội. Sống ở đời, ăn của đời, phải có làm cái gì có ích cho đời để lại cho tương lai. Sống như vậy không phải là sống vô ích.

140. ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT TẠI VĂN PHÒNG HIỆP THIÊN ĐÀI NGÀY 10—10 ĐÌNH HỢI:

Như Đạo Gia Tô ngày xưa mở ra, mười hai vị Thánh Tông Đồ học ông trong nhà Bà Sainte Maria, nhờ có chơn linh giáng hạ giúp sức. Ngày kia Đức Chúa Jesus nói: *“Miệng các người là miệng ta, lời Đạo đức các người thốt ra là lời của ta, các người phải đi truyền Tân Ước”*, 12 vị Tông Đồ đều dốt, nhờ chơn linh giáng hạ nhập thể, hễ nhập thể thì phát huệ.

LỜI VÀNG TIẾNG NGỌC

QUYỂN IV
QUANG MINH